

Kampaň prezidenta Roosevelta za podněcování války v Evropě, Mark Weber – The Unz Review

UR unz.com/pub/jhr_president-roosevelts-campaign-to-incite-war-in-europe

July 1, 1983

Ukázky Journal of Historical Review

/

Problémy

Kampaň prezidenta Roosevelta za podněcování války v Evropě

Tajné polské dokumenty

Sdílejte s Gabem

Tato velmi zdlouhavá rekonstrukce naší ústřední role při vypuknutí druhé světové války byla vydána téměř před čtyřiceti lety, ale četl jsem ji teprve nedávno. Myslím, že paralely s naší vlastní současnou konfrontací s Ruskem jsou skutečně pozoruhodné, jak jsem již dříve zdůraznil v některých svých vlastních článcích: [Americká pravda: Třetí světová válka a druhá světová válka?](#) — Ron Unz.

Významné ceremonie se konaly v roce 1982 u příležitosti stého výročí narození Franklina Delano Roosevelta. S výjimkou Washingtonu a Lincolna byl oslavován a veleben jako žádný jiný prezident v

americké historii. K chórovému potlesku se přidal i konzervativní prezident Ronald Reagan. Na začátku roku 1983 si noviny a televizní sítě připomněly padesáté výročí Rooseveltovy inaugurace četnými pochvalnými poctami.

A přesto se s každým dalším rokem objevují nové a nové důkazy, které jsou v rozporu se zářivým obrazem Roosevelta, který vykreslují masmédiá a politici.

O Rooseveltově podvodné kampani a přímých lžích, které přiměly Spojené státy k intervenci do druhé světové války před japonským útokem na Pearl Harbor v prosinci 1941, již bylo napsáno mnoho. Rooseveltova pomoc Británii a Sovětskému svazu v rozporu s americkou neutralitou a mezinárodní právo, jeho válečné činy proti Německu v Atlantiku ve snaze vyvolat německé vyhlášení války proti Spojeným státům, jeho povolení k rozsáhlé kampani „špinavých triků“ proti občanům USA britskými zpravodajskými agenty v rozporu s ústavou a jeho provokace a ultimáta proti Japonsku, které vyvolaly útok na Pearl Harbor – to vše je rozsáhle zdokumentováno a přiměřeně dobře známé.

Ne tak známý je příběh o Rooseveltově obrovské odpovědnosti za vypuknutí samotné druhé světové války. Tato esej se zaměřuje na Rooseveltovu tajnou kampaň s cílem vyprovokovat válku v Evropě před vypuknutím nepřátelských akcí v září 1939. Zabývá se zejména jeho snahou přimět Británii, Francii a Polsko do války proti Německu v letech 1938 a 1939.

Franklin Roosevelt nejen zločinně zapojil Ameriku do války, která již zachvátila Evropu. Nese před historií vážnou odpovědnost za vypuknutí nejničivější války všech dob.

Tento dokument se silně opírá o málo známou sbírku tajných polských dokumentů, které se dostaly do německých rukou, když byla v září 1939 dobytá Varšava. Tyto dokumenty jasně prokazují Rooseveltovu klíčovou roli při vyvolání druhé světové války. Odhalují také síly stojící za prezidentem, které prosazovaly válku.

I když několik historiků citovalo věty a dokonce odstavce z těchto dokumentů, jejich důležitost nebyla plně doceněna. Domnívám se, že to má tři důvody. Za prvé, po mnoho let nebyla jejich pravost nesporně prokázána. Za druhé, úplná sbírka dokumentů nebyla k dispozici v angličtině. A za třetí, překlad těchto dokumentů, který byl dosud k dispozici v angličtině, je nedostatečný a nepřijatelně špatný. Když Němci na konci září 1939 obsadili Varšavu, zabavili množství dokumentů z polského ministerstva zahraničí. V dopise ze dne 8. dubna 1983 mě Dr. Karl Otto Braun z Mnichova informoval, že dokumenty byly zachyceny brigádou SS vedenou Freiherrrem von Kuensbergem, kterého Braun osobně znal. Při překvapivém útoku obsadila brigáda centrum Varšavy před pravidelnou německou armádou. Von Kuensberg Braunovi řekl, že jeho muži převzali kontrolu nad polským ministerstvem zahraničí právě ve chvíli, kdy úředníci ministerstva spalovali usvědčující dokumenty. Dr. Braun byl v letech 1938 až 1945 úředníkem německého ministerstva zahraničí. Německé ministerstvo zahraničí vybralo Hanse Adolfa von Moltkeho, bývalého říšského velvyslance ve Varšavě, do čela zvláštní archivní komise, která měla prozkoumat sbírku a roztřídit ty dokumenty, které by mohly být vhodné k publikaci. Koncem března 1940 jich 16 vyšlo knižně pod názvem *Polnische Dokumente zur Vorgeschichte des Krieges* [“Polské dokumenty o předhistorii války”]. Vydání ministerstva zahraničí mělo podtitul „Německá bílá kniha č. 3“. Kniha okamžitě vyšla v různých cizojazyčných vydáních v Berlíně a některých dalších evropských metropolích. Americké vydání vyšlo v New Yorku nakladatelstvím Howell, Soskin and Company jako *Německá bílá kniha*. Historik C. Hartley Grattan přispěl pozoruhodně opatrnou a rezervovanou předmlouvou. Překlad dokumentů pro *bílou knihu USA* vydání bylo neomluvitelně špatné. Chyběly celé věty a části vět a části byly hrubě špatně přeloženy. H. Keith Thompson mi vysvětlil, proč tomu tak bylo, během rozhovoru dne 22. března 1983 a v dopise ze dne 13. května 1983. V Berlíně byl připraven špatný první návrh anglického překladu a odeslán do Ameriky. Dostal ji George Sylvester Viereck,

prominentní proněmecký americký publicista a literární poradce Německé informační knihovny v New Yorku. Thompson Vierecka důvěrně znal a sloužil jako jeho hlavní asistent a přepisovatel. Viereck narychlo přepracoval překlad z Berlína do čtivější prózy, ale bez možnosti porovnat jej s původním polským textem (který v žádném případě nedokázal přečíst) nebo dokonce s oficiální německou verzí.

O této záležitosti se diskutovalo také na malé večeři pro Lawrence Dennise, kterou uspořádal Thompson ve Viereckově bytě v hotelu Belleclaire v New Yorku v roce 1956. Viereck vysvětlil, že byl vysoce placeným literárním konzultantem německé vlády, zodpovědným za propagandistický efekt. publikací a nemohlo by se týkat překladu, který běžně provádějí úředníci. Dokonce i ten nejpečlivější překlad komplikovaných dokumentů je náchylný ke zkreslení původního významu a literární úprava to jistě udělá, řekl Viereck. Thompson s tímto názorem souhlasil.

Při přípravě anglického textu pro tuto esej jsem pečlivě prozkoumal oficiální německý překlad a různé další překlady a porovnal je s faksimilemi původních polských dokumentů.

Mediální senzace

Německá vláda považovala zachycené polské dokumenty za nesmírně důležité. V pátek 29. března říšské ministerstvo propagandy důvěrně informovalo denní tisk o důvodu zveřejnění dokumentů:

Tyto mimořádné dokumenty, které mohou být zveřejněny počínaje prvním vydáním v sobotu, vyvolají prvotřídní politickou senzaci, protože ve skutečnosti dokazují míru americké odpovědnosti za vypuknutí současné války. Odpovědnost Ameriky samozřejmě nesmí být zdůrazňována v komentářích; dokumenty se musí nechat mluvit samy za sebe a mluví dostatečně jasně.

Ministerstvo propagandy výslovně žádá, aby byl vyhrazen dostatečný prostor pro zveřejnění těchto dokumentů, což má pro Říši a německý lid nejvyšší význam.

S důvěrou vás informujeme, že účelem zveřejnění těchto dokumentů je posílit americké izolacionisty a postavit Roosevelta do neudržitelné pozice, zejména s ohledem na skutečnost, že kandiduje na znovuzvolení. Není však vůbec nutné, abychom poukazovali na Rooseveltovu odpovědnost; jeho nepřátelé v Americe se o to postarají.

Německé ministerstvo zahraničí zveřejnilo dokumenty v pátek 29. března 1940. V Berlíně dostali novináři z celého světa, včetně Spojených států, faxové kopie původních polských dokumentů a překlady v němčině. novináři mohli sami prozkoumat původní dokumenty spolu s obrovskou hromadou dalších dokumentů z polského ministerstva zahraničí.

Zveřejnění dokumentů bylo mezinárodní mediální senzací. Americké noviny poskytly příběhu velký titulok na titulní straně a zveřejnily dlouhé úryvky z dokumentů. Ale dopad byl mnohem menší, než v jaký německá vláda doufala.

Přední američtí vládní úředníci neztráceli čas a vehementně odsuzovali dokumenty jako nepravé. Ministr zahraničí Cordell Hull prohlásil: „Mohu říci nejdůrazněji, že ani já, ani nikdo z mých spolupracovníků na ministerstvu zahraničí jsme nikdy neslyšeli o takových rozhovorech, jako jsou ty údajné, ani jim nedáváme sebemenší důvěru. Údajná prohlášení nikdy žádným způsobem nereprezentovala myšlení nebo politiku americké vlády. William Bullitt, americký velvyslanec v Paříži, který byl těmito dokumenty zvláště obviňován, oznámil: "Nikdy jsem nikomu nepronесl prohlášení, která mi byla připisována." A hrabě Jerzy Potocki, polský velvyslanec ve Washingtonu, jehož důvěrné zprávy do Varšavy byly nejodhalující, prohlásil: „Popírám obvinění připisovaná mým zprávám.

Tato kategorická veřejná popírání ze strany nejvyšších představitelů měla za následek téměř úplné podkopání očekávaného dopadu dokumentů. Je třeba mít na paměti, že to bylo několik desítek let předtím, než zkušenosti z vietnamské války a Watergate naučily další generaci Američanů být velmi skeptičtí k takovému oficiálnímu popírání. V roce 1940 drtivá většina Američanů důvěřovala svým politickým vůdcům, že jim řeknou pravdu.

Pokud *by* totiž dokumenty zveřejněné světu německou vládou byly ve skutečnosti autentické a pravé, znamenalo by to, že velkým vůdcem americké demokracie byl muž, který lhal vlastnímu lidu a porušoval

zákony své země, zatímco německá vláda řekla pravdu. Přijmout to by se dalo očekávat od jakéhokoli národa, ale zejména od důvěřivé americké veřejnosti.

Komentář od Capitol Hill obecně odrážel oficiální vládní názor.

Senátor Key Pittman, demokratický předseda Výboru pro zahraniční vztahy, označil dokumenty za „nezmírněnou nepravdu navrženou tak, aby vyvolala ve Spojených státech neshody“. Senátor Claude Peper, demokrat z Floridy, prohlásil: „Je to německá propaganda a neměla by ani v nejmenším ovlivnit naši politiku. Oficiální odmítnutí neudělalo dojem jen na některé. Zástupce Hamilton Fish z New Yorku, přední republikánský člen zahraničního výboru Sněmovny reprezentantů, vyzval k vyšetřování Kongresu a v rozhlasovém projevu prohlásil: „Pokud by tato obvinění byla pravdivá, představovalo by to zrádný čin. Pokud prezident Roosevelt uzavřel tajná ujednání nebo závazky se zahraničními vládami, že nás zapojí do války, měl by být obviněn.“

Americké noviny zdůrazňovaly odepření na vysoké úrovni při podávání zpráv o zveřejnění dokumentů. *Titulek New York Times* zněl: AMERICKÉ ZNAČKY JAKO FALEŠNÉ NACISTICKÉ DOKUMENTY, KTERÉ JSME PODPOŘOVALI VÁLKU V EVROPĚ A SLIBOVALI, ŽE SE PŘIPOJÍME K SPOJENCŮM, POKUD to bude potřeba. *The Baltimore Sun* s titulkem: VE WASHINGTONU JSOU NAPADNUTY NACISTICKÉ DOKUMENTY, KTERÉ NA NÁS VINŇUJÍ VÁLKU.

Přestože byla kniha polských dokumentů označena jako „první série“, žádné další svazky se nikdy neobjevily. Čas od času německá vláda zveřejnila další dokumenty z polských archivů. Ty byly vydány v knižní podobě v roce 1943 spolu s mnoha dalšími dokumenty zachycenými Němci z francouzského ministerstva zahraničí a dalších evropských archivů pod názvem *Roosevelts Weg in den Krieg: Geheimdokumente zur Kriegspolitik des Praesidenten der Vereinigten Staaten* [“Rooseveltova cesta do války : Tajné dokumenty o válečné politice prezidenta Spojených států”].

Důležitá nezodpovězená otázka zní: Kde jsou dnes původní polské dokumenty? Pokud nebyly zničeny při válečném požáru, pravděpodobně padly do amerických nebo sovětských rukou v roce 1945. S ohledem na nedávnou politiku vlády USA týkající se tajných archivních materiálů je velmi nepravděpodobné, že by byly dodnes tajné, pokud by byly získaly Spojené státy. Domnívám se, že pokud nebyly zničeny, jsou nyní buď v Moskvě, nebo ve Východoněmeckém ústředním státním archivu v Postupimi.

Je zvláště důležité mít na paměti, že tyto tajné zprávy byly napsány nejvyššími polskými velvyslanci, tedy muži, kteří ačkoliv nebyli vůbec přátelští k Německu, chápali realitu evropské politiky mnohem lépe než ti, kteří dělali politiku ve Spojených státech.

Například polští velvyslanci si uvědomili, že za vši jejich rétorikou o demokracii a lidských právech a projevy lásky ke Spojeným státům, Židé, kteří agitovali za válku proti Německu, ve skutečnosti nedělali nic jiného, než že bezohledně prosazovali své vlastní čistě sektářské zájmy. Mnoho staletí zkušeností s blízkým soužitím s Židy učinilo Poláky mnohem uvědomělejší než většina národností o zvláštní povaze tohoto národa.

Poláci nahlíželi na mnichovské vyrovnání z roku 1938 zcela jinak než Roosevelt a jeho kruh. Prezident hořce napadl mnichovskou dohodu, která dala sebeurčení třem a půl milionům Němců v Československu a urovnala velkou evropskou krizi, jako ostudnou a ponižující kapitulaci před německým vydíráním. I když se polská vláda obávala německé moci, podpořila mnichovskou dohodu, zčásti proto, že malé polské území, které bylo proti vůli jeho obyvatel součástí

Československa, bylo v důsledku vyrovnání spojeno s Polskem.

Polští vyslanci měli tvůrce americké zahraniční politiky v něčem, co se blíží opovržení. Prezident Roosevelt byl považován za mistra politického umělce, který věděl, jak formovat americké veřejné mínění, ale jen velmi málo o skutečném stavu věcí v Evropě. Jak zdůraznil polský velvyslanec ve Washingtonu ve svých zprávách do Varšavy, Roosevelt tlačil Ameriku do války, aby odvedl pozornost od svých selhání jako prezidenta v domácí politice.

Je nad rámec tohoto příspěvku zabývat se složitostmi německo-polských vztahů mezi lety 1933 a 1939 a důvody německého útoku proti Polsku za úsvitu prvního zářijového dne 1939. Je však třeba poznamenat, že Polsko mělo odmítl dokonce vyjednávat o sebeurčení pro německé město Gdaňsk a etnickou německou menšinu v tzv. polském koridoru. Hitler se cítil nucen uchýlit se ke zbrani, když to udělal v reakci na rostoucí polskou kampaň teroru a vyvlastňování proti jednomu a půl milionu etnických Němců pod polskou vládou. Podle mého názoru, pokud byla někdy vojenská akce oprávněná, bylo to německé tažení proti Polsku v roce 1939.

Svéhlavé odmítnutí Polska vyjednávat bylo možné díky osudné bianko šekové garanci vojenské podpory z Británie – slibu, který se nakonec ukázal jako zcela bezcenný pro nešťastné Poláky. Vzhledem k bleskové rychlosti vítězného německého tažení je dnes těžké si uvědomit, že polská vláda se války s Německem nebála. Polští vůdci se bláhově domnívali, že německá síla je jen iluze. Byli přesvědčeni, že jejich jednotky během několika týdnů obsadí Berlín a přidají další německá území k rozšířenému polskému státu. Je také důležité mít na paměti, že čistě lokalizovaný konflikt mezi Německem a Polskem se proměnil v celoevropský požár teprve britským a francouzským vyhlášením války Německu.

Po válce spojenci jmenovaní soudci Mezinárodního vojenského tribunálu v Norimberku odmítli uznat polské dokumenty jako důkazy pro německou obranu. Pokud by byly tyto důkazy připuštěny, mohl by norimberský podnik být méně ukázkovým procesem pro vítěze a spíše skutečně nestranným soudem mezinárodní spravedlnosti.

Nepochybná autenticita

Nyní není absolutně pochyb o tom, že dokumenty z polského ministerstva zahraničí ve Varšavě zveřejněné německou vládou jsou pravé a autentické.

Charles C. Tansill, profesor americké diplomatické historie na Georgetownské univerzitě, je považoval za pravé. „...Měl jsem dlouhý rozhovor s M. Lipským, polským velvyslancem v Berlíně v předválečných letech, a on mě ujistil, že dokumenty v *německé Bílé*

knize jsou autentické,“ napsal.[8]Historik a sociolog Harry Elmer Barnes toto hodnocení potvrdil: „Jak profesor Tansill, tak já jsme nezávisle prokázali důkladnou pravost těchto dokumentů.“[9]V *America's Second Crusade* William H. Chamberlin uvedl: „Byl jsem soukromě informován z extrémně spolehlivého zdroje, že Potocki, nyní sídlící v Jižní Americe, potvrdil přesnost dokumentů, pokud se ho to týkalo.“[10]

Ještě důležitější je, že Edward Raczynski, polský velvyslanec v Londýně v letech 1934 až 1945, potvrdil pravost dokumentů ve svém deníku, který vyšel v roce 1963 pod názvem *In Allied London* . Ve svém záznamu ze dne 20. června 1940 napsal:

Němci vydali v dubnu Bílou knihu obsahující dokumenty z archivu našeho ministerstva zahraničních věcí, sestávající ze zpráv od Potockého ve Washingtonu, Lukasiwicze v Paříži a mě. Nevím, kde je našli, protože nám bylo řečeno, že archivy byly zničeny. Dokumenty jsou jistě pravé a faksimile ukazují, že Němci většinou získali originály, nikoli pouze kopie. V této „první sérii“ dokumentů jsem našel tři zprávy z tohoto velvyslanectví, dvě já sám a třetí mnou podepsanou, ale napsanou Balinskim. Četl jsem je s určitými obavami, ale neobsahovaly nic, co by mohlo ohrozit mě nebo velvyslanectví nebo narušit vztahy s našimi britskými hostiteli.

V roce 1970 byla jejich pravost znovu potvrzena vydáním *Diplomat v Paříži 1936-1939* . Toto důležité dílo sestává z oficiálních dokumentů a memoárů Juliusze Lukasiwicze, bývalého polského velvyslance v Paříži, který je autorem několika tajných diplomatických zpráv zveřejněných německou vládou. Sbírkou redigoval Waclaw Jedrzejewicz, bývalý polský diplomat a člen kabinetu a pozdější emeritní profesor z Wellesley a Ripon Colleges. Profesor Jedrzejewicz považoval dokumenty zveřejněné Němci za naprosto pravé. Z několika z nich obsáhle citoval.

Pan Tyler G. Kent také ručil za pravost dokumentů. Uvádí, že při práci na americkém velvyslanectví v Londýně v letech 1939 a 1940 viděl ve složkách kopie amerických diplomatických zpráv, které odpovídaly polským dokumentům a které potvrzovaly jejich přesnost.

Dva klíčoví diplomaté

V polských dokumentech jsou často zmiňováni dva američtí diplomaté, kteří sehráli zvláště zásadní roli v evropské krizi v letech 1938-1939. Prvním z nich byl William C. Bullitt. Ačkoli jeho oficiální pozice byla americký velvyslanec ve Francii, ve skutečnosti byl mnohem víc než to. Byl Rooseveltovým „super vyslancem“ a osobním zástupcem v Evropě.

Stejně jako Roosevelt i Bullitt „vstal z bohatých“. Narodil se do významné bankovní rodiny Philadelphie, jedné z nejbohatších ve městě. Dědeček jeho matky, Jonathan Horwitz, byl německý Žid, který přišel do Spojených států z Berlína.[12]V roce 1919 byl Bullitt asistentem prezidenta Wilsona na mírové konferenci ve Versailles. Téhož roku ho Wilson a britský premiér Lloyd George poslali do Ruska, aby se setkal s Leninem a určil, zda si nová bolševická vláda zaslouží uznání od spojenců. Bullitt se setkal s Leninem a dalšími nejvyššími sovětskými vůdci a po svém návratu vyzval k uznání nového režimu. Ale pohádal se s Wilsonem a opustil diplomatické služby. V roce 1923 se oženil s Louise Bryant Reedovou, vdovou po americkém komunistickém vůdci Johnu Reedovi. V Evropě Bullitt spolupracoval se Sigmundem Freudem na psychoanalytické biografii Wilsona. Když se Roosevelt stal v roce 1933 prezidentem, přivedl Bullitta zpět do diplomatického života.[13]

V listopadu 1933 poslal Roosevelt Bullitta do Moskvy jako prvního amerického velvyslance v Sovětském svazu. Jeho počáteční nadšení pro sovětský systém ustoupilo hluboké nedůvěře ke Stalinovi a komunismu. V roce 1936 ho prezident převezl do Paříže. Sloužil tam jako Rooseveltův klíčový evropský diplomat až do roku 1940, kdy Churchillovo převzetí vedení v Británii a porážka Francie učinily jeho zvláštní roli nadbytečnou.

Na jaře 1938 byli všichni vyslanci USA v Evropě podřízeni Bullittovi vnitřní směrnicí ministerstva zahraničí. Jak se evropská situace v roce 1939 zhoršovala, Roosevelt často mluvil se svým mužem v Paříži po telefonu, někdy denně, a často mu dával přesně podrobné a ultra-

důvěrné pokyny, jak vést americkou zahraniční politiku. Dokonce ani ministr zahraničí Cordell Hull nebyl zasvěcen do mnoha dopisů a komunikace mezi Bullittem a Rooseveltem.

Ve Francii, jak poznamenal *New York Times*, Bullitt „byl tam uznáván jako ‚velvyslanec šampaňského‘ kvůli okázalým večírkům, ale byl mnohem víc než jen vyslancem v Paříži: byl důvěrným poradcem prezidenta Roosevelta pro evropské záležitosti, s telefonickým přístupem k prezidentovi v kteroukoli hodinu.”

Bullitt a Roosevelt se měli rádi a v otázkách zahraniční politiky se dívali do očí. Oba byli aristokrati a důkladní internacionalisté, kteří sdíleli jednoznačné názory na to, jak předělat svět, a přesvědčení, že jsou předurčení k uskutečnění této velké reorganizace.

„Mezi těmito spoluhráči,“ informoval *Sunday Evening Post* v březnu 1939,

existuje úzké, srdečné přátelství a silná temperamentní spřízněnost. O prezidentovi je známo, že se na Bullittův úsudek tak silně spoléhá, že velvyslancovy zprávy ze zahraničí zasílané poštou a kabelem jsou několikrát týdně doplněny o rozhovor přes transatlantický telefon. Kromě toho se Bullitt několikrát ročně vrací do Spojených států, aby se zúčastnil rad v Bílém domě, k nelibosti ministerstva zahraničí, které ho považuje za primadonu.

V celém seznamu ministerstva zahraničí by prezident nemohl najít poradce, který by byl tak vnímavý k jeho vlastní osobnosti šampaňského jako Bullitt. Oba muži, rození patricijové, mají stejné základní nadšení pro přetváření společnosti... [16]

V Evropě mluvil Bullitt hlasem a autoritou samotného prezidenta Roosevelta.

Druhým nejvýznamnějším americkým diplomatem v Evropě byl Joseph P. Kennedy, Rooseveltův velvyslanec na dvoře svatého Jakuba. Stejně jako Bullitt byl bohatý bankéř. Ale tento bostonský katolík irského původu byl jinak velmi odlišný typ člověka. Roosevelt poslal Kennedyho, důležitého představitele Demokratické strany a otce budoucího prezidenta, do Británie z čistě politických důvodů. Roosevelt neměl rád Kennedyho a nedůvěřoval mu, a tento sentiment rostl, když Kennedy stále vehementněji oponoval prezidentově válečné politice. Navíc Kennedy svým protějškem v

Paříži opovrhoval. V dopise své ženě napsal: „S Bullitem občas mluvím. Je chraptivější než kdy jindy. Jeho úsudek je ubohý a bojím se jeho vlivu na FDR, protože v mnoha věcech smýšlejí stejně.“

Dokumenty

Zde jsou nyní rozsáhlé výňatky ze samotných polských dokumentů. Jsou uvedeny v chronologickém pořadí. Jsou pozoruhodně srozumitelní pro diplomatické zprávy a mluví výmluvně sami za sebe.

• • •

února 1938 polský velvyslanec ve Washingtonu, hrabě Jerzy Potocki, informoval ministra zahraničí ve Varšavě o židovské roli při vytváření americké zahraniční politiky:

Tlak Židů na prezidenta Roosevelta a na ministerstvo zahraničí je stále silnější...

... Židé jsou právě teď vůdci ve vytváření válečné psychózy, která by uvrhla celý svět do války a způsobila všeobecnou katastrofu. Tato nálada je stále zjevnější.

Židé ve své definici demokratických států také vytvořili skutečný chaos: smíchali myšlenku demokracie a komunismu a především zvedli prapor planoucí nenávisti proti nacismu.

Tato nenávist se stala šílenstvím. Šíří se všude a všemi prostředky: v divadlech, v kině i v tisku. Němci jsou vykresleni jako národ žijící pod arogancí Hitlera, který chce dobýt celý svět a utopit celé lidstvo v oceánu krve.

V rozhovorech se zástupci židovského tisku jsem opakovaně narážel na neúprosný a přesvědčený názor, že válka je nevyhnutelná. Toto mezinárodní židovstvo využívá všechny prostředky propagandy, aby se postavilo jakékoli tendenci k jakémukoli druhu konsolidace a porozumění mezi národy. Tímto způsobem zde ve veřejném mínění neustále, ale jistě roste přesvědčení, že Němci a jejich satelity v podobě fašismu jsou nepřátelé, které musí „demokratický svět“ pokořit.

Dne 21. listopadu 1938 poslal velvyslanec Potocki do Varšavy zprávu, která podrobně pojednávala o rozhovoru mezi ním a Bullitem, který byl náhodou zpátky ve Washingtonu:

Především jsem měl dlouhý rozhovor s velvyslancem Bullittem, který je zde na dovolené. Začal tím, že poznamenal, že mezi ním a [polským] velvyslancem Lukasiwiczem v Paříži existují přátelské vztahy, jejichž společnost se mu velmi líbila.

Vzhledem k tomu, že Bullitt pravidelně informuje prezidenta Roosevelta o mezinárodní situaci v Evropě, a zejména o Rusku, věnuje velkou pozornost jeho zprávám prezident Roosevelt a ministerstvo zahraničí. Bullitt mluví energicky a zajímavě. Jeho reakce na události v Evropě se však více podobají pohledu novináře než politika...

O Německu a kancléři Hitlerovi mluvil s velkou vehemencí a silnou nenávistí. Řekl, že jedině síla a nakonec válka ukončí šílený budoucí německý rozpínavost.

Na mou otázku, jak si tuto nadcházející válku představuje, odpověděl, že především Spojené státy, Francie a Anglie se musí ohromně vyzbrojit, aby byly v pozici postavit se německé moci.

Teprve pak, až nastane ta chvíle, prohlásil dále Bullitt, bude člověk připraven na konečné rozhodnutí. Zeptal jsem se ho, jakým způsobem by mohl vzniknout konflikt, protože Německo by pravděpodobně nezaútočilo jako první na Anglii a Francii. Jednoduše jsem v celé této kombinaci neviděl spojující bod.

Bullitt odpověděl, že demokratické země nutně potřebují další dva roky, než budou plně vyzbrojeny. Německo by mezitím pravděpodobně postoupilo svou expanzí východním směrem. Bylo by přáním demokratických zemí, aby tam, na východě mezi Německou říší a Ruskem, vypukl ozbrojený konflikt. Protože zatím není známa potenciální síla Sovětského svazu, mohlo by se stát, že by se Německo příliš vzdálilo od své základny a bylo by odsouzeno k dlouhé a slábnoucí válce. Teprve potom by demokratické země zaútočily na Německo, prohlásil Bullitt, a donutily ji kapitulovat.

Na mou otázku, zda se Spojené státy zúčastní takové války, odpověděl: "Nepochybně ano, ale až poté, co se Velká Británie a Francie pustily jako první!" Pocit ve Spojených státech nebyl nijak intenzivní proti nacismu a hitlerismu, že už dnes mezi Američany panuje psychóza podobná té před americkým vyhlášením války Německu v roce 1917.

Bullitt nepůsobil příliš informovaným dojmem o situaci ve východní Evropě a konverzoval dost povrchně.

Zpráva velvyslance Potockého z Washingtonu z 9. ledna 1939 se z velké části zabývala výročním projevem prezidenta Roosevelta v Kongresu:

Prezident Roosevelt jedná na základě předpokladu, že diktátorské vlády, především Německo a Japonsko, rozumí pouze politice síly. Proto se rozhodl reagovat na případné budoucí rány jejich vyrovnáním. Prokázaly to nejnovější opatření Spojených států.

Americká veřejnost je vystavena stále znepokojivější propagandě, která je pod židovským vlivem a neustále vyvolává přízrak nebezpečí války. Američané kvůli tomu ve srovnání s minulým rokem výrazně změnili pohled na zahraničněpolitické problémy.

Ze všech dokumentů v této sbírce je pravděpodobně nejvýraznější tajná zpráva velvyslance Potockého z 12. ledna 1939, která se zabývala domácí situací ve Spojených státech. Tato zpráva je uvedena

zde v plném znění:

Pocit, který nyní ve Spojených státech převládá, je poznamenán rostoucí nenávisí k fašismu a především ke kancléři Hitlerovi a všemu, co s nacismem souvisí. Propaganda je většinou v rukou Židů, kteří ovládají téměř ze 100 procent rozhlas, film, denní a periodický tisk. I když je tato propaganda extrémně hrubá a prezentuje Německo co nejčernější – především je vykořisťováno náboženské pronásledování a koncentrační tábory – je tato propaganda přesto mimořádně účinná, protože zdejší veřejnost je naprosto ignorantská a o situaci v Evropě nic neví.

Právě teď většina Američanů považuje kancléře Hitlera a nacismus za největší zlo a největší nebezpečí ohrožující svět. Zdejší situace poskytuje výbornou platformu pro řečníky všeho druhu, pro emigranty z Německa a Československa, kteří nešetří slovy, aby zde veřejnost podněcovali všemi druhy pomluv. Chválí americkou svobodu, kterou staví do kontrastu s totalitními státy.

Je zajímavé, že v této mimořádně dobře naplánované kampani, která je vedena především proti národnímu socialismu, je Sovětské Rusko téměř úplně vyloučeno. Pokud se to vůbec zmiňuje, tak jen přátelsky a věci jsou prezentovány tak, jako by Sovětské Rusko spolupracovalo s blokem demokratických států. Díky chytré propagandě jsou sympatie americké veřejnosti zcela na straně Rudého Španělska.

Vedle této propagandy se uměle vytváří válečná psychóza. Americkému lidu se říká, že mír v Evropě visí jen na vlásku a že válka je nevyhnutelná. Americkému lidu je přitom jednoznačně řečeno, že v případě světové války se musí Amerika také aktivně zapojit, aby ve světě bránila hesla svobody a demokracie.

Prezident Roosevelt byl první, kdo vyjádřil nenávisť vůči fašismu. Tím sloužil dvojímu účelu: Za prvé chtěl odvrátit pozornost amerického lidu od domácích politických problémů, zejména problému boje mezi kapitálem a prací. Za druhé, vytvořením válečné psychózy a šířením fám o nebezpečí hrožícím Evropě chtěl přimět americký lid, aby přijal obrovský zbrojní program, který překračuje obranné požadavky Spojených států.

K prvnímu bodu je třeba říci, že vnitřní situace na trhu práce se neustále zhoršuje.

Nezaměstnaných je dnes již dvanáct milionů. Federální a státní výdaje se každým dnem zvyšují. Pouze obrovské částky, které jdou do miliard, které státní pokladna vynakládá na projekty nouzové práce, udržují v zemi jistý mír. Doposud došlo pouze k obvyklým stávkám a místním nepokojům. Ale jak dlouho lze tento druh vládní pomoci udržet, nelze předvídat. Vzrušení a rozhořčení veřejného mínění a vážný konflikt mezi soukromými podniky a obrovskými trusty na jedné straně a pracovní silou na straně druhé vytvořily Rooseveltovi mnoho nepřátel a způsobují mu mnoho bezesných nocí.

K bodu dva mohu jen říci, že prezident Roosevelt jako chytrý politický hráč a odborník na americkou mentalitu rychle odvedl pozornost veřejnosti od domácí situace, aby ji připoutal k zahraniční politice. Způsob, jak toho dosáhnout, byl jednoduchý. Člověk potřeboval na jedné straně vykouzlit válečnou hrozbu visící nad světem kvůli kancléři Hitlerovi a na druhé straně vytvořit strašidlo blábolním o útoku totalitních států proti Spojeným státům.

Mnichovský pakt přišel prezidentu Rooseveltovi jako dar z nebes. Vylíčil to jako kapitulaci Francie a Anglie proti německému militarismu. Jak tady lidé říkají: Hitler přinutil Chamberlaina namířenou pistolí. Francie a Anglie tedy neměly na výběr a musely uzavřít ostudný mír.

Převládající nenávist vůči všemu, co je jakkoli spojeno s německým nacismem, je dále podněcována brutální politikou vůči Židům v Německu a emigrantským problémem. Na této akci se podíleli různí židovští intelektuálové: např. Bernard Baruch; guvernér státu New York, Lehman; nově jmenovaný soudce Nejvyššího soudu Felix Frankfurter; ministr financí Morgenthau; a další, kteří jsou osobními přáteli prezidenta Roosevelta. Chtějí, aby se prezident stal bojovníkem za lidská práva, svobodu vyznání a slova a mužem, který bude v budoucnu trestat výtržníky. Tyto skupiny lidí, kteří zastávají nejvyšší pozice v americké vládě a chtějí se vydávat za představitele „pravého amerikanismu“ a „obránce demokracie“, jsou v poslední analýze:

Pro tuto židovskou internacionálu, které jde především o zájmy své rasy, vylíčit prezidenta Spojených států jako „idealistického“ zastávce lidských práv byl velmi chytrý tah. Tímto způsobem vytvořili nebezpečné ohnisko nenávisti a nepřátelství na této polokouli a rozdělili svět na dva nepřátelské tábory. Celá problematika je zpracována mistrovským způsobem. Roosevelt dostal základ pro aktivaci americké zahraniční politiky a zároveň si pořizoval obrovské vojenské zásoby pro nadcházející válku, o kterou Židé velmi vědomě usilují. S ohledem na domácí politiku je velmi vhodné odvést pozornost veřejnosti od antisemitismu, který ve Spojených státech neustále narůstá,

ledna 1939 polský velvyslanec Potocki informoval varšavské ministerstvo zahraničí o dalším dlouhém rozhovoru, který měl s Rooseveltovým osobním vyslancem Williamem Bullittem:

Předevčirem jsem měl delší diskusi s velvyslancem Bullittem na ambasádě, kde mě oslovil. Bullitt odjíždí 21. tohoto měsíce do Paříže, odkud chybí téměř tři měsíce. Pluje s celým ‚kmenem‘ plným instrukcí, rozhovorů a směrnic prezidenta Roosevelta, ministerstva zahraničí a senátorů, kteří patří do Výboru pro zahraniční věci.

Při rozhovoru s Bullittem jsem měl dojem, že dostal od prezidenta Roosevelta velmi přesnou definici postoje Spojených států k současné evropské krizi. Tento materiál představí na Quai d'Orsay [francouzské ministerstvo zahraničí] a využije jej při diskusích s evropskými státníky. Obsah těchto směrnic, jak mi je Bullitt vysvětlil v průběhu půlhodinového rozhovoru, byl:

1. Oživení zahraniční politiky pod vedením prezidenta Roosevelta, který tvrdě a jednoznačně odsuzuje totalitní země.
2. Přípravy Spojených států na válku na moři, zemi a ve vzduchu budou probíhat zrychleným tempem a spotřebují kolosální částku 1,25 miliardy dolarů.
3. Je rozhodným názorem prezidenta, že Francie a Británie musí skoncovat s jakýmkoliv kompromisem s totalitními zeměmi. Nesmí se pouštět do žádných diskusí zaměřených na jakékoli územní změny.
4. Mají morální ujištění, že Spojené státy opustí politiku izolace a budou připraveny v případě války aktivně zasáhnout na straně Británie a Francie. Amerika je připravena dát k dispozici celé své bohatství peněz a surovin.

Polský velvyslanec v Paříži Juliusz (Jules) Lukasiewicz zaslal začátkem února 1939 ministerstvu zahraničí ve Varšavě přísně tajnou zprávu, která nastínila americkou politiku vůči Evropě, jak mu vysvětlil William Bullitt:

Před týdnem se velvyslanec Spojených států William Bullitt vrátil do Paříže po tříměsíční dovolené v Americe. Mezitím jsem s ním vedl dva rozhovory, které mi umožňují informovat vás o jeho názorech na evropskou situaci a poskytnout přehled o politice Washingtonu. Mezinárodní situace je oficiálními kruhy považována za mimořádně vážnou a neustále hrozící ozbrojeným konfliktem. Ti, kdo jsou v autoritě, jsou toho názoru, že kdyby vypukla válka mezi Británií a Francií na jedné straně a Německem a Itálií na straně druhé a pokud by Británie a Francie byly poraženy, Němci by ohrozili skutečné zájmy Spojených států americký kontinent. Z tohoto důvodu lze hned od počátku předvídat účast Spojených států ve válce na straně Francie a Británie, přirozeně nějaký čas po vypuknutí války. Jak to vyjádřil velvyslanec Bullitt: "Pokud by vypukla válka, určitě se jí nezúčastníme hned na začátku, ale dokončíme ji."

Dne 7. března 1939 zaslal velvyslanec Potocki své vládě ve Varšavě pozoruhodně jasnou a vnímavou zprávu o Rooseveltově zahraniční politice. Tento dokument byl poprvé zveřejněn, když jej přední německé noviny zveřejnily v německém překladu spolu s faksimilní reprodukcí první stránky polského originálu ve svých vydáních z 28. října 1940. Hlavní noviny nacionálně socialistické strany, *Voelkischer Beobachter*, publikovaly zpráva velvyslance s tímto postřehem:

Samotný dokument nepotřebuje komentář. Nevíme a netýká se nás to, zda je vnitroamerická situace, jak ji hlásí polský diplomat, do všech detailů správná. O tom musí rozhodnout americký lid sám. Ale v zájmu historické pravdy je pro nás důležité ukázat, že válečné štvánice americké diplomacie, zejména v Evropě, jsou tímto dokumentem opět odhaleny a prokázány. Stále zůstává tajemstvím, kdo a z jakých motivů přivedl americkou diplomacii k tomuto kurzu. V každém případě byly výsledky pro Evropu i Ameriku katastrofální. Evropa byla ponořena do války a Amerika si na sebe přivolala nepřátelství velkých národů, které za normálních okolností nemají s americkým lidem žádné rozdíly, a skutečně,

Tato zpráva nebyla jedním z polských dokumentů, které byly vydány v březnu 1940 a publikovány jako součást „Německé bílé knihy č. 3“ (neboli *Německé bílé knihy*). Vyšlo však v roce 1943 jako součást sbírky nazvané „Rooseveltova cesta do války“. Pokud mohu určit,

tento anglický překlad je první, který se kdy objevil. Tajná zpráva velvyslance Potockého ze 7. března 1939 je zde uvedena v plném znění:

Zahraniční politika Spojených států se nyní netýká pouze vlády, ale i celé americké veřejnosti. Nejdůležitějšími prvky jsou veřejná prohlášení prezidenta Roosevelta. Téměř v každém veřejném projevu se více či méně explicitně zmiňuje o nutnosti aktivizovat zahraniční politiku proti chaosu názorů a ideologií v Evropě. Tyto výroky jsou zachyceny tiskem a poté chytře filtrovány do myslí průměrných Američanů takovým způsobem, aby posílily jejich již vytvořené názory. Stále se opakuje stejné téma, totiž nebezpečí války v Evropě a záchrana demokracií před zaplavením nepřátelským fašismem. Ve všech těchto veřejných prohlášeních je obvykle pouze jediné téma, a to nebezpečí ze strany nacismu a nacistického Německa pro světový mír.

V důsledku těchto projevů je veřejnost vyzývána k podpoře přezbrojení a vynakládání enormních částek pro námořnictvo a letectvo. Za tím je neklamná myšlenka, že v případě ozbrojeného konfliktu se Spojené státy nemohou držet stranou, ale musí se aktivně účastnit manévřů. V důsledku efektních projevů prezidenta Roosevelta, které podporuje tisk, je dnes americká veřejnost svědomitě manipulována k nenávisti ke všemu, co zavání totalitou a fašismem. Ale je zajímavé, že do toho všeho není zahrnut SSSR. Americká veřejnost považuje Rusko spíše za tábor demokratických států. Tak tomu bylo i během španělské občanské války, kdy byli takzvaní lojalisté považováni za obránce demokratické myšlenky. Ministerstvo zahraničí funguje, aniž by přitahovalo velkou pozornost, ačkoli je známo, že ministr zahraničí [Cordell] Hull a prezident Roosevelt přísahají věrnost stejným myšlenkám. Hull však vykazuje větší rezervovanost než Roosevelt a rád dělá rozdíl mezi nacismem a kancléřem Hitlerem na jedné straně a německým lidem na straně druhé. Tuto formu diktátorské vlády považuje za dočasné „nutné zlo“. Naproti tomu ministerstvo zahraničí se neuvěřitelně zajímá o SSSR a jeho vnitřní situaci a otevřeně se obává jeho slabosti a úpadku. Hlavním důvodem zájmu Spojených států o Rusy je situace na Dálném východě. Současná vláda by byla ráda, kdyby se Rudá armáda ukázala jako vítěz v konfliktu s Japonskem.

Dychtivá pozornost je věnována všem informacím z diplomatických úřadů a také zvláštním vyslancům prezidenta, kteří slouží jako velvyslanci Spojených států. Prezident často volá své zástupce ze zahraničí do Washingtonu k osobní výměně názorů a dává jim zvláštní informace a pokyny. Příjezd vyslanců a velvyslanců je vždy zahalen tajemstvím a jen velmi málo se v tisku objevuje o výsledcích jejich návštěv. Ministerstvo zahraničí také dbá na to, aby neposkytovalo jakékoli informace o průběhu těchto rozhovorů. Praktický způsob, jakým prezident dělá zahraniční politiku, je nejúčinnější. Dává osobní pokyny svým zástupcům v zahraničí, z nichž většinu tvoří jeho osobní přátelé. Tímto způsobem jsou Spojené státy ve světové politice vedeny nebezpečnou cestou s výslovným záměrem opustit pohodlnou politiku izolace. Prezident považuje zahraniční politiku své země za prostředek k uspokojení svých osobních ambicí. Pozorně a rád naslouchá jeho ozvěně v ostatních hlavních městech světa. V domácí i zahraniční politice je Kongres Spojených států jediným objektem, který stojí v cestě prezidentovi a jeho vládě v rychlém a ambiciózním provádění jeho rozhodnutí. Před sto padesáti lety dala Ústava Spojených států amerických nejvyšší výsady americkému parlamentu, který může kritizovat nebo odmítat zákon Bílého domu. Prezident považuje zahraniční politiku své země za prostředek k uspokojení svých osobních ambicí. Pozorně a rád naslouchá jeho ozvěně v ostatních hlavních městech světa. V domácí i zahraniční politice je Kongres Spojených států jediným objektem, který stojí v cestě prezidentovi a jeho vládě v rychlém a ambiciózním provádění jeho rozhodnutí. Před sto padesáti lety dala

Ústava Spojených států amerických nejvyšší výsady americkému parlamentu, který může kritizovat nebo odmítat zákon Bílého domu. Prezident považuje zahraniční politiku své země za prostředek k uspokojení svých osobních ambicí. Pozorně a rád naslouchá jeho ozvěně v ostatních hlavních městech světa. V domácí i zahraniční politice je Kongres Spojených států jediným objektem, který stojí v cestě prezidentovi a jeho vládě v rychlém a ambiciózním provádění jeho rozhodnutí. Před sto padesáti lety dala Ústava Spojených států amerických nejvyšší výsady americkému parlamentu, který může kritizovat nebo odmítat zákon Bílého domu. Kongres Spojených států amerických je jediným objektem, který stojí v cestě prezidentovi a jeho vládě v rychlém a ambiciózním provádění jeho rozhodnutí. Před sto padesáti lety dala Ústava Spojených států amerických nejvyšší výsady americkému parlamentu, který může kritizovat nebo odmítat zákon Bílého domu. Kongres Spojených států amerických je jediným objektem, který stojí v cestě prezidentovi a jeho vládě v rychlém a ambiciózním provádění jeho rozhodnutí. Před sto padesáti lety dala Ústava Spojených států amerických nejvyšší výsady americkému parlamentu, který může kritizovat nebo odmítat zákon Bílého domu.

Zahraniční politika prezidenta Roosevelta byla v poslední době předmětem intenzivních diskusí v dolní komoře i v Senátu, což vyvolalo vzrušení. Proti prezidentovi důrazně vystoupili takzvaní izolacionisté, kterých je v obou sněmovnách mnoho. Představitelé a senátory rozčílily zejména výroky prezidenta zveřejněné v tisku, v nichž řekl, že hranice Spojených států leží na Rýnu. Prezident Roosevelt je ale vynikajícím politickým hráčem a plně chápe moc amerického parlamentu. Má tam své lidi a ví, jak se z nepříjemné situace v pravou chvíli stáhnout.

Velmi inteligentně a chytře spojuje otázku zahraniční politiky s otázkami amerického přezbrojení. Zvláště zdůrazňuje nutnost utrácet obrovské částky, aby byl zachován obranný mír. Konkrétně říká, že Spojené státy nevyzbrojují proto, aby intervenovaly nebo šly na pomoc Anglii nebo Francii v případě války, ale spíše kvůli potřebě ukázat sílu a vojenskou připravenost v případě ozbrojeného konfliktu v Evropě. Podle jeho názoru je tento konflikt stále naléhavější a je zcela nevyhnutelný.

Vzhledem k tomu, že problém je prezentován tímto způsobem, komory Kongresu nemají důvod k námitkám. Domy naopak přijaly zbrojní program za více než miliardu dolarů. (Normální rozpočet je 550 milionů, nouzový 552 milionů dolarů.) Prezident Roosevelt však pod rouškou politiky přezbrojení nadále prosazuje svou zahraniční politiku, která neoficiálně ukazuje světu, že v případě války Spojené státy přijdou na straně demokratických států s veškerou vojenskou a finanční mocí.

Závěrem lze říci, že technická a morální příprava amerického lidu na účast ve válce – pokud by měla vypuknout v Evropě – rychle předchází. Zdá se, že Spojené státy přijdou na pomoc Francii a Velké Británii se všemi svými prostředky hned od začátku. Znam však americkou veřejnost a zastupitele a senátory, kteří všichni mají poslední slovo, a jsem toho názoru, že možnost, že Amerika vstoupí do války jako v roce 1917, není velká. To proto, že většina států na středozápadě a západě, kde převažuje venkovský prvek, se chce za každou cenu vyhnout zapojení do evropských sporů. Vzpomínají na vyhlášení Versailleské smlouvy a známou větu, že válka měla zachránit svět pro demokracii. Ani Versailleská smlouva, ani tento slogan nesměřily Spojené státy s touto válkou. Po milionech zůstává jen hořká pachuč kvůli nezaplaceným miliardám, které evropské státy stále dluží Americe.

Juliusz Lukaszewicz, polský velvyslanec ve Francii, informoval 29. března 1939 do Varšavy o dalších rozhovorech s americkým vyslancem Bullittem v Paříži. Lukaszewicz diskutoval o Rooseveltově úsilí přimět Polsko i Británii, aby přijaly naprosto nekompromisní politiku vůči Německu, a to i navzdory silnému sentimentu pro mír. Zpráva končí těmito slovy:

... Považuji za svou povinnost vás o všem výše uvedeném informovat, protože věřím, že spolupráce s velvyslancem Bullittem v tak těžkých a komplikovaných časech se nám může ukázat jako užitečná. V každém případě je naprosto jisté, že s naším pohledem zcela souhlasí a je připraven na co nejrozsáhlejší přátelskou spolupráci. Abych posílil úsilí amerického velvyslance v Londýně [Josepha Kennedyho], upozornil jsem velvyslance Bullitta na skutečnost, že není vyloučeno, že Britové mohou s úsilím Spojených států zacházet s dobře skrývaným opovržením. Odpověděl, že mám pravděpodobně pravdu, ale že Spojené státy přesto mají k dispozici prostředky, jak skutečně vyvinout tlak na Anglii. Vážně by zvažoval mobilizaci těchto prostředků.

Polský velvyslanec v Londýně, hrabě Edward Raczyński, informoval 29. března 1939 do Varšavy o pokračující evropské krizi a o rozhovoru s velvyslancem Josephem Kennedym, svým americkým protějškem. Kennedyho poznámky k Raczyńskému potvrdily Bullittovu pověst v diplomatických kruzích jako indiskrétního velkohubého:

Zeptal jsem se pana Kennedyho na rovinu na konferenci, kterou měl mít nedávno s [britským premiérem] panem Chamberlainem ohledně Polska. Kennedyho to překvapilo a kategoricky prohlásil, že k rozhovoru tak zvláštního významu nikdy nedošlo. Ve stejné době, a tím do jisté míry odporoval svému vlastnímu tvrzení, Kennedy vyjádřil nelibost a překvapení, že jeho kolegové v Paříži a Varšavě [William Bullitt a Anthony Biddle] „nemohou, jako on sám, získat jasnou obraz poměrů v Anglii“ by měl o tomto rozhovoru mluvit tak otevřeně.

Pan Kennedy – který mě nechal pochopit, že jeho názory byly založeny na řadě rozhovorů s nejdůležitějšími úřady zde – prohlásil, že je přesvědčen, že pokud by se Polsko rozhodlo pro ozbrojený odpor proti Německu, zejména pokud jde o Gdaňsk, přitáhnout Anglii za sebou.

Tím končí výňatky z polských zpráv.

•••

Cesta k válce

Zatímco samotné polské dokumenty jsou nezvratným důkazem Rooseveltova zrádného tažení za světovou válku, je pro potomstvo štěstím, že existuje značné množství nevyvratitelných doplňujících

důkazů, které potvrzují spiknutí zaznamenané v depeších do Varšavy. Tajná politika byla po válce potvrzena vydáním důvěrné diplomatické zprávy britským velvyslancem ve Washingtonu Sirem Ronaldem Lindsayem. Během tří let služby ve Washingtonu si diplomatický veterán nevyvinul příliš velký respekt k americkým vůdcům. Považoval Roosevelta za přívětivého a působivého lehkého člověka a varoval britské ministerstvo zahraničí, že by nemělo Williamu Bullittovi říkat nic jiného, než co by mu nevadilo přečíst si později v amerických novinách.

19. září 1938 – tedy rok před vypuknutím války v Evropě – Roosevelt zavolal Lindsay na velmi tajnou schůzku v Bílém domě. Na začátku jejich dlouhého rozhovoru, podle Lindsayina důvěrného odeslání do Londýna, Roosevelt „zdůraznil nutnost absolutního utajení. Nikdo nesmí vědět, že jsem ho viděl, a on sám by o rozhovoru nikomu neřekl. Neshromáždil jsem ani ministerstvo zahraničí.“ Než se Roosevelt dostal k hlavnímu bodu konference, diskutovali o některých vedlejších záležitostech. "Toto je velmi tajná část jeho komunikace a nikomu nesmí být známo, že dokonce vdechl nějaký návrh." Prezident řekl velvyslanci, že pokud se zpráva o konverzaci někdy dostane na veřejnost, může to znamenat jeho odvolání. A není divu.

Prezident řekl, že pokud by Británie a Francie „byly donuceny k válce“ proti Německu, Spojené státy by se nakonec také přidaly. To by ale vyžadovalo nějaké chytré manévrování. Británie a Francie by měly uvalit totální blokádu proti Německu, aniž by skutečně vyhlásily válku, a přinutit ostatní státy (včetně neutrálních), aby se jí řídily. To by jistě vyvolalo nějakou německou vojenskou odezvu, ale zároveň by to Británii a Francii osvobodilo od nutnosti skutečně vyhlásit válku. Pro účely propagandy musí být „blokáda založena na nejvznešenějších humanitárních důvodech a na touze vést nepřátelské akce s minimem utrpení a co nejmenšími ztrátami na životech a majetku, a přesto srazit nepřítele na kolena“. Roosevelt připustil, že by to zahrnovalo letecké bombardování,

Důležitým bodem bylo „nazývat to obrannými opatřeními nebo čímkoli přijatelným, ale vyhnout se skutečnému vyhlášení války“. Tímto způsobem Roosevelt věřil, že dokáže přemluvit americký lid k podpoře války proti Německu, včetně dodávek zbraní do Británie a Francie, tím, že bude trvat na tom, že Spojené státy jsou v nevyhlášeném konfliktu stále technicky neutrální. „Tato metoda vedení války blokádou by se podle jeho [Rooseveltova] názoru setkala se souhlasem Spojených států, pokud by byl silně zdůrazněn její humanitární účel,“ uvedl Lindsay.

Americký velvyslanec v Itálii William Phillips ve svých poválečných pamětech připustil, že Rooseveltova administrativa se již koncem roku 1938 zavázala jít do války na straně Británie a Francie. „Při této a mnoha dalších příležitostech,“ napsal Phillips, „já rád bych mu [hrabě Ciano, italský ministr zahraničí] upřímně řekl, že v případě evropské války by se Spojené státy nepochybně zapojily na straně spojenců. Ale vzhledem ke svému oficiálnímu postavení jsem nemohl řádně učinit takové prohlášení bez pokynů z Washingtonu, a ty jsem nikdy nedostal.“

Carl J. Burckhardt, vysoký komisař Společnosti národů v Gdaňsku, ve svých poválečných pamětech informoval o pozoruhodném rozhovoru konaném koncem roku 1938 s Anthonym Drexelem Biddlem, americkým velvyslancem v Polsku. Biddle byl bohatý bankéř s úzkými vazbami na finanční impérium Morgan. Důkladný internacionalista, ideologický kolega prezidenta Roosevelta a dobrý přítel Williama Bullitta. Burckhardt, švýcarský profesor, sloužil jako vysoký komisař v letech 1937 až 1939.

Devět měsíců před vypuknutím ozbrojeného konfliktu, dne 2. prosince 1938, Biddle řekl Burckhardtovi

s pozoruhodným uspokojením, že Poláci byli připraveni vést válku o Gdaňsk. Proti motorizované síle německé armády by čelily hbité manévrovatelnosti. „V dubnu,“ prohlásil [Biddle], „propukla nová krize. Od torpédování Lusitanie [v roce 1915] nevládla v Americe taková náboženská nenávisť vůči Německu jako dnes! Chamberlain a Daladier [umírnění britští a francouzští vůdci] by byli ohromeni veřejným míněním. Tohle byla svatá válka!

Osudný britský slib Polsku z 31. března 1939, že půjde do války proti Německu v případě polsko-německého konfliktu, by nebyl učiněn bez silného tlaku Bílého domu.

Dne 14. března 1939 se Slovensko vyhlásilo za nezávislou republiku, čímž došlo k zániku státu známého jako Československo. Téhož dne československý prezident Emil Hácha podepsal s Hitlerem formální dohodu o zřízení německého protektorátu nad Čechami a Moravou, českou částí federace. Britská vláda zpočátku novou situaci přijala, ale poté zasáhl Roosevelt.

Ve svém celonárodně publikovaném sloupku ze 14. dubna 1939 obvykle velmi dobře informovaní washingtonští novináři Drew Pearson a Robert S. Allen uvedli, že 16. března 1939 Roosevelt „poslal virtuální ultimátum Chamberlainovi“ požadující, aby se od nynějška britská vláda důrazně postavila Německu. Podle Pearsona a Allena, kteří zcela podpořili Rooseveltův krok, „prezident varoval, že Británie nemůže očekávat žádnou další podporu, morální ani materiální prostřednictvím prodeje letadel, pokud bude pokračovat mnichovská politika“. Chamberlain se vzdal a následujícího dne, 17. března, ukončil britskou politiku spolupráce s Německem v projevu v Birminghamu hořce odsuzujícím Hitlera. O dva týdny později se britská vláda formálně zavázala k válce v případě německo-polského nepřátelství.

Bullittovou reakcí na vytvoření německého protektorátu nad Čechami a Moravou bylo zatelefonovat Rooseveltovi a „téměř hysterickým“ hlasem na něj naléhat, aby učinil dramatickou výpověď Německa a okamžitě požádal Kongres o zrušení zákona o neutralitě. V důvěrném telegramu do Washingtonu ze dne 9. dubna 1939 Bullitt informoval z Paříže o dalším rozhovoru s velvyslancem Lukasiwiczem. Řekl polskému vyslanci, že ačkoli americké zákony zakazují přímou finanční pomoc Polsku, je možné, že bude možné obejít jeho ustanovení. Rooseveltova administrativa by mohla být schopna dodat válečná letadla Polsku nepřímo přes Británii. „Polský velvyslanec se mě zeptal, zda by nebylo možné, aby Polsko získalo finanční pomoc a letadla ze Spojených států. Odpověděl jsem, že

věřím, že Johnsonův zákon zakáže jakékoli půjčky ze Spojených států Polsku, ale dodal jsem, že by bylo možné, aby Anglie nakoupila letadla za hotovost ve Spojených státech a předala je Polsku.

25. dubna 1939, čtyři měsíce před vypuknutím války, Bullitt zavolal na americké velvyslanectví v Paříži amerického novináře Karla von Wieganda, hlavního evropského zpravodaje International News Service, a řekl mu: „Válka v Evropě byla rozhodnuta. Polsko má jistotu podpory Británie a Francie a nepodvolí se žádným požadavkům Německa. Amerika bude ve válce brzy poté, co do ní vstoupí Británie a Francie.“

V dlouhém tajném rozhovoru v Hyde Parku 28. května 1939 Roosevelt ujistil bývalého prezidenta Československa Dr. Edvarda Beneše, že Amerika aktivně zasáhne na straně Británie a Francie do očekávané evropské války.

V červnu 1939 Roosevelt tajně navrhl Britům, aby Spojené státy zřídily „hlídku nad vodami západního Atlantiku s cílem odeprít je německému námořnictvu v případě války“. Záznam britského ministerstva zahraničí o této nabídce poznamenal, že „ačkoli byl návrh vágní a neotřelý a otevřený určitým námitkám, neformálně jsme souhlasili, protože hlídka měla být provozována v našem zájmu“.

Mnoho let po válce Georges Bonnet, francouzský ministr zahraničí v roce 1939, potvrdil Bullittovu roli Rooseveltova zástupce při tlačení jeho země do války. V dopise Hamiltonu Fishovi z 26. března 1971 Bonnet napsal: „Jedna věc je jistá, že Bullitt v roce 1939 udělal vše, co mohl, aby Francii přiměl vstoupit do války. Důležité potvrzení zásadní role Roosevelta a Židů při tlačení Británie do války pochází z deníku Jamese V. Forrestala, prvního amerického ministra obrany. Ve svém záznamu ze dne 27. prosince 1945 napsal:

Played golf today with [former Ambassador] Joe Kennedy. I asked him about his conversations with Roosevelt and [British Prime Minister] Neville Chamberlain from 1938 on. He said Chamberlain's position in 1938 was that England had nothing with which to fight and that she could not risk going to war with Hitler. Kennedy's view: That Hitler would have fought Russia without any later conflict with England if it had not been for [William] Bullitt's urging on Roosevelt in the summer of 1939 that the Germans must be faced down about Poland; neither the French nor the British would have made Poland a cause of war if it had not been for the constant needling from Washington. Bullitt, he said, kept telling Roosevelt that the Germans wouldn't fight; Kennedy that they would, and that they would overrun Europe. Chamberlain, he says, stated that America and the world Jews had forced England into the war. In his telephone conversations with Roosevelt in the summer of 1939, the President kept telling him to put some iron up Chamberlain's backside. [29]

When Ambassador Potocki was back in Warsaw on leave from his post in Washington, he spoke with Count Jan Szembek, the Polish Foreign Ministry Under-Secretary, about the growing danger of war. In his diary entry of 6 July 1939, Szembek recorded Potocki's astonishment at the calm mood in Poland. In comparison with the war psychosis that had gripped the West, Poland seemed like a rest home.

„Na Západě,“ řekl velvyslanec Szembekovi, „existují všechny druhy živlů, které otevřeně prosazují válku: Židé, superkapitalisté, obchodníci se zbraněmi. Dnes jsou všichni připraveni na skvělý obchod, protože našli místo, které lze zapálit: Gdaňsk; a národ, který je připraven k boji: Polsko. Chtějí podnikat na našich zádech. Je jim lhostejné zničení naší země. Ve skutečnosti, protože vše bude muset být později znovu postaveno, mohou z toho také profitovat.“

Dne 24. srpna 1939, pouhý týden před vypuknutím nepřátelství, šel Chamberlainův nejbližší poradce, Sir Horace Wilson, k velvyslanci Kennedymu s naléhavou výzvou britského premiéra prezidenta Roosevelta. Chamberlain litoval, že se Británie v březnu jednoznačně zavázala Polsku v případě války, a nyní se v zoufalství obrátil na Roosevelta jako na poslední naději na mír. Chtěl, aby americký prezident „vyvinul tlak na Poláky“, aby v tuto pozdní hodinu změnili kurz a zahájili jednání s Německem. Kennedy telefonicky řekl ministerstvu zahraničí, že Britové „mají pocit, že vzhledem ke svým závazkům nemohou dělat nic takového, než že my ano“. Roosevelt,

který dostal tuto mimořádnou příležitost k případné záchraně míru v Evropě, okamžitě odmítl Chamberlainovu zoufalou prosbu. Na to Kennedy hlásil, premiér ztratil veškerou naději. „Zbytečnost toho všeho,“ řekl Chamberlain Kennedymu, „je věc, která je děsivá. Poláky přece nemůžeme zachránit. Můžeme pouze vést válku odplaty, která bude znamenat zničení celé Evropy.“

Roosevelt se rád prezentoval americkému lidu a světu jako muž míru. Do značné míry je to jeho obraz dodnes. Ale Roosevelt cynicky odmítl skutečné příležitosti jednat pro mír, když byly předloženy.

V roce 1938 dokonce odmítl odpovědět na žádosti francouzského ministra zahraničí Bonneta z 8. a 12. září, aby zvážil arbitráž česko-německého sporu. A o rok později, po vypuknutí války, melancholický velvyslanec Kennedy prosil Roosevelta, aby odvážně jednal pro mír. „Zdá se mi, že tato situace může vykrystalizovat do bodu, kdy prezident může být zachráncem světa,“ napsal Kennedy 11. září z Londýna. „Britská vláda jako taková rozhodně nemůže přijmout žádnou dohodu s Hitlerem, ale může nastat bod, kdy sám prezident může vypracovat plány světového míru. Nyní se tato příležitost možná nikdy nenaskytne, ale jako docela praktický člověk po celý život věřím, že je zcela myslitelné, že se prezident dostane na místo, kde může zachránit svět...“

Roosevelt však tuto šanci na záchranu míru v Evropě okamžitě odmítl. Pro blízkého politického přítele označil Kennedyho prosbu za „nejhloupější zprávu pro mě, jakou jsem kdy dostal“. Stěžoval si Henrymu Morgenthauovi, že jeho londýnský velvyslanec není nic jiného než bolest v krku: „Joe byl a vždy bude usmiřovatelem... Pokud Německo a Itálie zítra učiní dobrou mírovou nabídku, Joe by začal pracovat na králi a jeho přítelkyně královna a odtamtud dolů, aby to všichni přijali.“

Rozzuřený Kennedyho tvrdošíjným úsilím obnovit mír v Evropě nebo alespoň omezit konflikt, který vypukl, Roosevelt 11. září 1939 instruoval svého velvyslance „osobním“ a „přísně důvěrným“ telegramem, že jakékoli americké mírové úsilí je zcela mimo mísu. otázka. Rooseveltova vláda, prohlásila, „nevidí žádnou příležitost ani

příležitost, aby prezident Spojených států inicioval jakýkoli mírový krok. Lidé [sic] Spojených států by nepodpořili žádný mírový krok iniciovaný touto vládou, který by upevnil nebo umožnil přežití režimu síly a agrese.

Hamilton Fish varuje národ

V měsících před vypuknutím ozbrojeného konfliktu v Evropě byl snad nejenergičtějším a nejproročejším americkým hlasem varování před kampaní prezidenta Roosevelta s cílem podněcovat válku hlas Hamiltona Fishe, předního republikánského kongresmana z New Yorku. V sérii tvrdých rozhlasových projevů Fish shromáždil značné veřejné mínění proti Rooseveltově klamavé válečné politice. Zde je jen několik úryvků z některých z těchto adres.

Dne 6. ledna 1939 Fish řekl celostátnímu rozhlasovému publiku:

Pobuřující a provokativní poselství prezidenta Kongresu a světu [vydané před dvěma dny] zbytečně vyděsilo americký lid a vytvořilo spolu s přívalem propagandy vycházející z vysokých představitelů New Deal válečnou hysterii, nebezpečnou pro mír Amerika a svět. Jediným logickým závěrem takových projevů je další válka, kterou v zámoří vedli američtí vojáci.

Všechny totalitní národy, o kterých se zmiňuje prezident Roosevelt... ani v nejmenším nepomyslely na to, že by s námi válčily nebo napadly Latinskou Ameriku.

Nenavrhují mlžit slova o takové otázce, která ovlivňuje život, svobodu a štěstí našich lidí.

Nastal čas zastavit válečné štváče Nového údělu, podporované válečnými kořistníky, komunisty a hysterickými internacionalisty, kteří chtějí, abychom dali svět do karantény americkou krví a penězi.

On [Roosevelt] evidentně touží vybičovat šílenství nenávisti a válečné psychózy jako červený sledě, aby odvedl mysl našich lidí od jejich vlastních nevyřešených domácích problémů. Vizualizuje skřety a vytváří v mysli veřejnosti strach z cizích invazí, který existuje pouze v jeho vlastní představivosti.

Dne 5. března Fish promluvil k zemi prostřednictvím rádiové sítě Columbia:

Obyvatelé Francie a Velké Británie chtějí mír, ale naši váleční štváči je neustále podněcují, aby ignorovali Mnichovskou smlouvu a uchýlili se k arbitráži zbraní. Kdybychom se přestali vměšovat do cizích zemí, staré evropské národy by si vytvářely své vlastní spory arbitráží a mírovými procesy, ale zřejmě jim to nedovolíme.

Fish oslovil posluchače sítě National Broadcasting Company dne 5. dubna těmito slovy:

Americká mládež je opět připravována na další krvavou lázeň v Evropě, aby byl svět bezpečný pro demokracii.

Jestliže Hitler a nacistická vláda znovu získají Memel nebo Gdaňsk, odňatý Německu Versailleskou smlouvou, a kde obyvatelstvo tvoří 90 procent Němců, proč je nutné vydávat hrozby a odsuzovat a podněcovat naše lidi k válce? Neobětoval bych život jednoho amerického vojáka za půl tuctu Memelů nebo Danzigů. Zavrhli jsme Versailleskou smlouvu, protože byla založena na chamtivosti a nenávisti, a dokud budou existovat její nerovnosti a nespravedlnosti, nutně dojde k osvobozeneckým válkám.

Čím dříve budou některá ustanovení Versailleské smlouvy zrušena, tím lépe pro světový mír.

Domnívám se, že pokud budou Německu navráceny oblasti, které mají výrazně německé obyvatelstvo, kromě Alsaska-Lotrinska a Tyrolska, nebude v západní Evropě válka. Může existovat válka mezi nacisty a komunisty, ale pokud ano, není to válka naše ani válka Velké Británie, Francie nebo jakékoli z demokracií.

Mluvčí New Dealu rozvířili válečnou hysterii ve skutečné šílenství. Propagandistická mašinerie New Deal pracuje přesčas, aby připravila mysl našich lidí na válku, kteří již trpí špatným případem válečné nervozity.

Prezident Roosevelt je v Americe válečným štváčem číslo jedna a je z velké části zodpovědný za strach, který prostupuje celý národ a který dal akciovému trhu a americkému lidu špatný příklad nervozity.

Obviňuji administrativu z podněcování válečné propagandy a hysterie, aby zakryla selhání a kolaps politiky New Deal, s 12 miliony nezaměstnaných a zničenou podnikatelskou důvěrou.

Věřím, že se máme mnohem více obávat našich nepřátel zevnitř než zvenčí. Všichni komunisté jsou jednotní v naléhání, abychom šli do války proti Německu a Japonsku ve prospěch sovětského Ruska.

Velká Británie stále očekává, že každý Američan splní svou povinnost tím, že zachová Britské impérium a její kolonie. Válečníci, výrobci munice a mezinárodní bankéři jsou připraveni pro naši účast v nové světové válce.

Dne 21. dubna Fish znovu promluvil k zemi přes celostátní rozhlas:

Je povinností všech těch Američanů, kteří se chtějí držet mimo cizí zapletení a prohnílý nepořádek a válečné šílenství Evropy a Asie, aby otevřeně odhalili válečnou hysterii a propagandu, která nás žene k ozbrojenému konfliktu.

To, co v Americe potřebujeme, je zastavit válečnou křížovou výpravu, než nás donutí k zahraniční válce internacionalisté a intervencionisté ve Washingtonu, kteří, jak se zdá, mají větší zájem o řešení světových problémů než našich vlastních.

Ve svém rozhlasovém projevu ze dne 26. května Fish uvedl:

Měl by si [Roosevelt] pamatovat, že Kongres má jedinou pravomoc vyhlásit válku a formulovat zahraniční politiku Spojených států. Prezident takovou ústavní pravomoc nemá. Je pouze oficiálním orgánem k provádění politiky stanovené Kongresem. Aniž bychom věděli, kdo budou bojovníci, jsme téměř denně informováni internacionalisty a interventy v Americe, že se musíme zúčastnit příští světové války.

Dne 8. července 1939 Fish prohlásil přes rozhlasovou síť National Broadcasting Company:

Musíme-li jít do války, ať je to na obranu Ameriky, ale ne na obranu výrobců munice, válečných zisků, komunistů, abychom zakryli selhání Nového údělu nebo abychom poskytli alibi na třetí funkční období.

Pro všechny národy je dobré vědět, že nemáme v úmyslu jít do války kvůli Gdaňsku, mocenské politice, cizím koloniím nebo imperialistickým válkám v Evropě nebo kdekoli na světě.

Pravomoci prezidenta

Prezident Roosevelt mohl udělat jen málo pro podněcování války v Evropě bez pomoci mocných spojenců. Za ním stály samoučelné mezinárodní finanční a židovské zájmy usilující o zničení Německa. Hlavní organizací, která před útokem na Pearl Harbor vyvolala veřejnou podporu pro zapojení USA do evropské války, byl chytře nazvaný „Výbor na obranu Ameriky pomocí pomoci spojencům“. Jeho založení inicioval sám prezident Roosevelt a představitelé nejvyšší administrativy se často radili s vůdci výboru.

I když byl po určitou dobu v čele staršího maloměstského vydavatele novin v Kansasu, William Allen White, byl výbor ve skutečnosti organizován mocnými finančními zájmy, které obrovsky těžily z půjček bojující Británii a z chytrých investic do obřího válečného průmyslu ve Spojených státech. .

Na konci roku 1940 vydal senátor ze Západní Virginie Rush D. Holt podrobný průzkum výboru, který odhalil základní zájmy za idealisticky znějícími hesly:

Výbor má silné vazby s bankami, pojišťovny, finančními investičními firmami a průmyslovými koncerny. Ty zase mají vliv na vysokoškolské prezidenty a profesory, stejně jako na noviny, rozhlas a další komunikační prostředky. Jedním ze silných vlivů, které skupina používá, je „400“ a sociální soubor. Příběh je hnusným obrazem zrady veřejného zájmu.

Mocný podíl JP Morgan se svými podíly v Britském impériu pomohl organizaci naplánovat a daroval první peníze na výdaje.

Holt odhalil některé z důležitých postav aktivních ve výboru: Frederic R. Coudert, placený válečný propagandista britské vlády v USA během první světové války; Robert S. Allen ze syndikovaného sloupku Pearson and Allen; Henry R. Luce, vlivný vydavatel časopisů *Time*, *Life* a *Fortune*; Fiorella LaGuardia, ohnivá napůl židovská starostka New Yorku; Herbert Lehman, židovský guvernér New Yorku s významnými finančními podíly ve válečném průmyslu; a Frank Altschul, důstojník židovské investiční firmy Lazard Freres s rozsáhlými podíly v muničních a vojenských dodavatelských společnostech.

Pokud se Výboru podaří dostat USA do války, Holt varoval: „Američtí chlapi prolíjí svou krev pro prospěcháře, politiky a ‚paytrioty‘. Pokud přijde válka, na rukou sponzorů Bílého výboru bude krev - krev Američanů zabitých ve zbytečné válce.“

V březnu 1941 byl zveřejněn seznam většiny finančních podporovatelů výboru. Odhalila povahu sil, které touží přivést Ameriku do evropské války. Silné mezinárodní bankovní zájmy byly dobře zastoupeny. Byli uvedeni JP Morgan, John W. Morgan, Thomas W. Lamont a další z velkého bankovního domu Morgan. Mezi další významná jména z newyorského finančního světa patřili manželé Paul Mellonovi, Felix M. a James F. Warburgovi a J. Malcolm Forbes. Majitel a vydavatel chicagského obchodního domu Marshall Field byl přispěvatelem, stejně jako William Averill Harriman, železniční a investiční milionář, který později sloužil jako Rooseveltův velvyslanec v Moskvě.

Židovská jména samozřejmě tvořila podstatnou část dlouhého seznamu. Byl tam hollywoodský filmový car Samuel Goldwyn z Goldwyn Studios spolu s Davidem Dubinským, šéfem International

Ladies Garment Workers Union. Do výboru přispěla Nadace Williama S. Paleye, kterou založil šéf obřího Columbia Broadcasting System. Na seznamu bylo i jméno paní Herbert H. Lehman, manželky guvernéra New Yorku.

Bez pochopení jeho intimních vazeb s organizovaným židovstvem nedává Rooseveltova politika žádný smysl. Jak poznamenala židovská historička Lucy Dawidowiczová: „Roosevelt sám přivedl do svého bezprostředního okruhu více Židů než kterýkoli jiný prezident před ním nebo po něm. Jeho blízkými poradci byli Felix Frankfurter, Bernard M. Baruch a Henry Morgenthau. Benjamin V. Cohen, Samuel Rosenman a David K. Niles byli jeho přátelé a důvěryhodní pomocníci.“[39] To možná není tak pozoruhodné ve světle Rooseveltových údajně osminových židovských předků.[40] Charles A. Lindbergh, americký letecký hrdina a mírový vůdce, ve svém deníkovém záznamu z 1. května 1941 uvedl koalici, která tlačila Spojené státy do války:

„Tlak na válku je vysoký a narůstá. Lidé jsou proti tomu, ale zdá se, že administrativa má ‚koušek v zubech‘ a [je] pekelně odhodlaná na cestě do války. Většina židovských zájmů v zemi stojí za válkou a ovládají velkou část našeho tisku a rádia a většinu našich filmů. Existují také ‚intelektuálové‘ a ‚anglofilové‘ a britští agenti, kteří mají volnost, mezinárodní finanční zájmy a mnoho dalších.“

Joseph Kennedy sdílel Lindberghovy obavy ohledně židovské moci. Před vypuknutím války soukromě vyjadřoval obavy ohledně „Židů, kteří ovládají náš tisk“ a světového židovstva obecně, které považoval za hrozbu míru a prosperitě. Krátce po začátku nepřátelství Kennedy naříkal nad „rostoucím židovským vlivem v tisku a ve Washingtonu požadujícím pokračování války“.[42]

Zrada, selhání, klam

Rooseveltovy snahy dostat Polsko, Británii a Francii do války proti Německu uspěly až příliš dobře. Výsledkem byla nevýslovná smrt, bída a zkáza. Když začaly boje, jak Roosevelt zamýšlel a naplánoval, polští a francouzští vůdci očekávali, že americký prezident alespoň splní svá ujištění o podpoře v případě války. Roosevelt však nepočítal

s hloubkou mírového sentimentu velké většiny Američanů. Roosevelt tedy kromě klamání vlastních lidí zklamal i ty v Evropě, kterým slíbil podporu.

Málokdy v amerických dějinách byli lidé tak jednotní ve svých názorech jako na konci roku 1939 ohledně toho, aby se v Evropě nedostali do války. Když v září 1939 začaly nepřátelské akce, Gallupův průzkum ukázal, že 94 procent Američanů je proti účasti ve válce. Toto číslo se v prosinci zvýšilo na 96,5 procenta, než začalo pomalu klesat na asi 80 procent na podzim roku 1941. (Dnes sotva existuje problém, na kterém by souhlasilo dokonce 60 nebo 70 procent lidí.)

Roosevelt si byl samozřejmě zcela vědom intenzity lidového cítění v této otázce. Proto opakovaně lhal americkému lidu o své lásce k míru a odhodlání udržet USA mimo válku a zároveň dělal vše, co bylo v jeho silách, aby Evropu a Ameriku uvrhl do války.

V hlavním projevu předvolební kampaně v roce 1940 Roosevelt reagoval na rostoucí obavy milionů Američanů, kteří měli podezření, že jejich prezident tajně přislíbil Spojené státy podporu Británii v její válce proti Německu. Tato opodstatněná podezření byla částečně založena na březnovém zveřejnění zachycených polských dokumentů. Projev z 23. října 1940 byl vysílán z Philadelphie k národu prostřednictvím síťového rádia. Nejdůraznějším možným jazykem Roosevelt kategoricky popřel, že ano

nějakým způsobem vedl k účasti Spojených států v nějaké zahraniční válce. Dávám vám a lidu této země toto nejvážnější ujištění: Neexistuje žádná tajná smlouva, žádná tajná dohoda v jakékoli podobě nebo formě, přímá nebo nepřímá, s žádnou vládou nebo jakýmkoli jiným národem v jakékoli části světa, aby zapojit tento národ do jakékoli války nebo za jakýmkoli jiným účelem.

Nyní samozřejmě víme, že toto zbožné prohlášení bylo jen další z mnoha Rooseveltových drzých, holohlavých lží americkému lidu. Rooseveltova politika byla víc než jen nečestná – byla zločinná. Ústava Spojených států uděluje pravomoc vést válku a mír pouze Kongresu. A Kongres schválil několik důležitých zákonů, které konkrétně zajistily neutralitu USA v případě války v Evropě.

Roosevelt neustále porušoval svou prezidentskou přísahu, že bude dodržovat ústavu. Pokud by byla známa jeho tajná politika, veřejný požadavek na jeho obžalobu by byl velmi pravděpodobně nezastavitelný.

Epizoda Watergate přiměla mnoho Američanů k hlubokému vědomí skutečnosti, že jejich prezidenti mohou jednat zločinně. Tato aféra donutila Richarda Nixona rezignovat na prezidentský úřad a stále je široce považován za zločince. Nejsou po něm pojmenovány žádné školy a jeho jméno se nikdy nedočká takové úcty, jakou má každý americký prezident. Ale Nixonovy zločiny blednou do bezvýznamnosti ve srovnání se zločiny Franklina Roosevelta. Jaké byly Nixonovy lži ve srovnání s Rooseveltovými? Co je zakrývání vloupání ve srovnání s nezákonnou a tajnou kampaní s cílem vyvolat velkou válku?

Ti, kdo hájí Rooseveltův rekord, tvrdí, že lhal americkému lidu pro jejich vlastní dobro – že porušil zákon kvůli vznešeným zásadám. Jeho podvod je považován za přípustný, protože věc byla ušlechtilá, zatímco podobný podvod prezidentů Johnsona a Nixona, abychom jmenovali dva, nikoli. To je samozřejmě pokrytecký dvojí metr. A argument nemluví příliš dobře pro demokratický systém. Znamená to, že lidé jsou příliš hloupí na to, aby chápali své vlastní nejlepší zájmy. Dále naznačuje, že nejlepší formou vlády je druh benevolentní liberálně-demokratické diktatury.

Rooseveltova nenávist k Hitlerovi byla hluboká, vehementní, vášnivá – téměř osobní. Bylo to z velké části způsobeno neutuchající závistí a žárlivostí zakořeněnou ve velkém kontrastu mezi těmito dvěma muži, nejen v jejich osobních povahách, ale také v jejich záznamech jako národních vůdců.

Navenek byly veřejné pětky Roosevelta a Hitlera překvapivě podobné. Oba převzali vedení svých zemí na začátku roku 1933. Oba čelili obrovské výzvě masové nezaměstnanosti během katastrofické celosvětové hospodářské krize. Každý se během nejničivější války v historii stal mocným vůdcem v rozsáhlé vojenské alianci. Oba muži

zemřeli ještě ve funkci během několika týdnů po sobě v dubnu 1945, těsně před koncem druhé světové války v Evropě. Ale obrovské kontrasty v životech těchto dvou mužů jsou ještě pozoruhodnější. Roosevelt se narodil v jedné z nejbohatších rodin v Americe. Jeho život byl zcela bez hmotných starostí. Zúčastnil se první světové války z kanceláře ve Washingtonu jako podtajemník námořnictva. Hitler se naproti tomu narodil ve skromné provinční rodině. V mládí pracoval jako zchudlý dělník. Sloužil v první světové válce jako frontový voják v pekle západního bojiště. Byl mnohokrát zraněn a vyznamenán za statečnost.

Přes jeho okouzující způsoby a uklidňující rétoriku se Roosevelt ukázal neschopný zvládnout velké výzvy, kterým Amerika čelí. I po čtyřech letech jeho prezidentování zůstaly miliony nezaměstnaných, podvyživených a špatně ubytovaných v rozlehlé zemi bohatě obdařené všemi zdroji pro nesrovnatelnou prosperitu. New Deal byl sužován ostrými stávkami a krvavými střety mezi dělnictvem a kapitálem. Roosevelt neudělal nic, aby vyřešil hluboké, hnisající rasové problémy země, které opakovaně propukaly v nepokoje a ozbrojené konflikty. V Německu byl příběh velmi odlišný. Hitler shromáždil svůj lid za radikální program, který během několika let proměnil Německo z ekonomicky zničené země na pokraji občanské války v evropskou velmoc. Německo prošlo sociálním, kulturním a ekonomickým přerodem, který nemá v historii obdoby.

A přesto by bylo nesprávné charakterizovat Roosevelta jako pouhého cynického politika a frontmana mocných mimozemských zájmů. Rozhodně se nepovažoval za zlého člověka. Upřímně věřil, že dělá správnou a ušlechtilou věc, když tlačí Británii a Francii do války proti Německu. Stejně jako Wilson před ním a jiní od té doby se Roosevelt cítil jedinečně kvalifikovaný a osudem povolán přetvořit svět podle své vize rovnostářské, univerzalistické demokracie. Byl přesvědčen, stejně jako mnozí američtí vůdci, že svět by mohl být zachráněn před sebou samým tím, že by se předělal po Spojených státech.

Prezidenti jako Wilson a Roosevelt nahlíží na svět nikoli jako na komplex různých národů, ras a kultur, které musí vzájemně respektovat své oddělené kolektivní identity, aby mohli spolu žít v míru, ale spíše podle sebespravedlivé misionářské perspektivy, která rozděluje zeměkouli na morálně dobré a zlé země. V tomto schématu věcí je Amerika prozřetelně stálým vůdcem sil spravedlnosti. Naštěstí tento pohled náhodou koresponduje s ekonomickými a politickými zájmy těch, kdo mají moc ve Spojených státech.

Válka prezidenta Roosevelta

V dubnu 1941 senátor Gerald Nye ze Severní Dakoty prorocky předpověděl, že jednoho dne bude druhá světová válka připomínána jako Rooseveltova válka. „Pokud se někdy zapojíme do této války, budou ji budoucí historikové nazývat pouze jedním názvem, ‚Prezidentova válka‘, protože každý jeho krok od jeho projevu v karanténě v Chicagu [z 5. října 1937] směřoval k válce.

Velký americký historik Harry Elmer Barnes věřil, že válce by se pravděpodobně v roce 1939 dalo zabránit, kdyby nebylo Rooseveltovo vměšování. „Vskutku, existují poměrně nezvratné důkazy, že kromě nátlaku pana Roosevelta na Británii, Francii a Polsko a jeho závazků vůči nim před zářím 1939, zejména vůči Británii, a nezodpovědných dovádění jeho agenta-provokatéra Williama C. Bullitta, pravděpodobně by nebyla žádná světová válka v roce 1939 nebo možná ještě mnoho let poté. V *Revizionismus: Klíč k míru* Barnes napsal:

Prezident Roosevelt měl hlavní odpovědnost, přímou i nepřímou, za vypuknutí války v Evropě. Začal vyvíjet tlak na Francii, aby se postavila Hitlerovi již při německé reokupaci Porýní v březnu 1936, měsíce předtím, než pronesl své silně izolacionistické projevy v kampani v roce 1936. Tento tlak na Francii a také Anglii pokračoval až do příchodu války v září 1939. Po karanténním projevu v říjnu 1937 to nabralo na objemu a síle. Jak se blížila krize mezi Mnichovem a vypuknutím války, Roosevelt naléhal na Poláky, aby se pevně postavili proti jakýmkoli požadavkům Německa, a vyzval Angličany a Francouze, aby neochvějně podpořili Poláky.

Existují vážné pochybnosti o tom, že by Anglie šla do války v září 1939, nebýt Rooseveltova povzbuzení a jeho ujištění, že v případě války Spojené státy vstoupí na stranu Británie, jakmile bude moci zasáhnout Američany. veřejné mínění na podporu intervence. Roosevelt opustil veškeré zdání neutrality, dokonce ještě před vypuknutím války v roce 1939, a přistoupil tak rychle, jak to bylo bezpečné a možné tváří v tvář antiintervenčnímu americkému veřejnému mínění, aby zapojil tuto zemi do evropského konfliktu.

Jeden z nejnámavějších verdiktů o místě Franklina Roosevelta v historii přišel z pera velkého švédského badatele a spisovatele Svena Hedina. Během války napsal:

Otázku, jak došlo k nové světové válce, nelze vysvětlovat pouze základem položeným mírovými smlouvami z roku 1919 nebo potlačením Německa a jeho spojenců po první světové válce nebo pokračováním starověké politiky Velké Británie a Francie. Rozhodující tlak přišel z druhé strany Atlantského oceánu.

Roosevelt mluví o demokracii a neustále ji ničí. Pomlouvá jako nedemokratické a neamerické ty, kteří ho napomínají ve jménu míru a zachování amerického způsobu života. Z demokracie udělal spíše karikaturu než model. Mluví o svobodě slova a umlčuje ty, kdo nezastávají jeho názor.

Hovoří o svobodě vyznání a uzavírá spojenectví s bolševismem.

Mluví o svobodě od nouze, ale nemůže poskytnout deseti milionům svých vlastních lidí práci, chléb nebo přístřeší. Hovoří o osvobození od strachu z války, zatímco pracuje pro válku, nejen pro svůj vlastní lid, ale pro svět, tím, že podněcuje svou zemi proti mocnostem Osy, když se s nimi mohla spojit, a tím zahnal miliony na smrt.

Tato válka vejde do dějin jako válka prezidenta Roosevelta.

Oficiálně organizovaná chvála Roosevelta jako velkého muže míru nemůže navždy zakrýt jeho klíčovou roli při tlačení Evropy do války v roce 1939.

•••

Nyní je tomu více než čtyřicet let, co se zde popsané události odehrály. Pro mnohé jsou nepodstatnou součástí nejlépe zapomenuté minulosti. Ale příběh o tom, jak Franklin Roosevelt připravil válku v Evropě, je velmi aktuální – zejména pro dnešní

Američany. Poučení z minulosti nebylo nikdy důležitější než v tomto jaderném věku. Neboť dokud alespoň uvědomělá menšina nepochopí, jak a proč se vedou války, zůstaneme bezmocní, abychom zadrželi válečné štváče naší doby.

Poznámky

[1] Viz například: Charles A. Beard, *President Roosevelt and the Coming of the War 1941* (New Haven: Yale University Press, 1948); William Henry Chamberlin, *druhá americká křížová výprava* (Chicago: Regnery, 1952, 1962); Benjamin Colby, *'Bylo to slavné vítězství* (New Rochelle, NY: Arlington House, 1979); Frederic R. Sanborn, *Design for War* (New York: Devin-Adair, 1951); William Stevenson, *Muž jménem Intrepid* (New York: Ballantine Books, 1980); Charles C. Tansill, *Zadní vrátka do války* (Chicago: Regnery, 1952); John Toland, *Hanba: Pearl Harbor a jeho následky* (New York: Doubleday, 1982).

[2] Saul Friedlander, *Předehra k pádu: Hitler a Spojené státy 1939-1941* (New York: Knopf, 1967), s. 73-77; USA, Kongres, Sněmovna reprezentantů, *Zvláštní výbor pro vyšetřování neamerických aktivit ve Spojených státech*, 1940, dodatek, část II, str. 1054-1059.

[3] Friedlander, s. 75-76.

[4] *New York Times*, 30. března 1940, s. 1.

[5] Tamtéž, s. 4 a 31. března 1940, s. 1.

[6] *New York Times*, 30. března 1940, s. 1. *Baltimore Sun*, 30. března 1940, s. 1.

[7] Francouzsky psané vydání vyšlo v roce 1944 pod názvem *Comment Roosevelt est Entre en Guerre*.

[8] Tansill, „Spojené státy a cesta k válce v Evropě“, v Harry Elmer Barnes (ed.), *Perpetual War for Perpetual Peace* (Caldwell, Idaho: Caxton, 1953; přetištění vyd., New York: Greenwood, 1969 a Torrance, Kalifornie: Institute for Historical Review [doplněno], 1982), s. 184 (pozn. 292). Tansill také citoval z několika dokumentů ve svých *Back Door to War*, str. 450-51.

- [9] Harry Elmer Barnes, *Dvorní historikové versus revizionismus* (Np: soukromě vytištěno, 1952), str. 10. Tato brožura je přetištěna v Barnes, *Selected Revisionist Pamphlets* (New York: Arno Press & The New York Times, 1972) a v Barnes, *The Barnes Trilogy* (Torrance, Kalifornie: Institute for Historical Review, 1979).
- [10] Chamberlin, s. 60.
- [11] Edward Raczynski, *In Allied London* (Londýn: Weidenfeld a Nicolson, 1963), s. 51.
- [12] Orville H. Bullitt (ad.), *Pro prezidenta: Osobní a tajné* (Boston: Houghton Mifflin, 1972), s. xiv [životopisná předmluva]. Viz také *Čas*, 26. října 1936, str. 24.
- [13] *Current Biography 1940*, ed. Maxine Block (New York: HW Wilson, 1940), str. 122 a násl.
- [14] Gisleher Wirsing, *The Massless Continent: Roosevelt's Struggle for World Domination* (Jena: E. Diederichs, 1942), s. 224
- [15] Bullittův nekrolog v *New York Times*, 16. února 1967, s. 44.
- [16] Jack Alexander, „Vstal z bohatých“, *Saturday Evening Post*, 11. března 1939, s. 6. (Viz také pokračování ve vydání z 18. března 1939.) Bullittovy veřejné názory na evropskou scénu a jaký by k ní měl být postoj Ameriky lze nalézt v jeho zprávě pro americký lid (Boston: Houghton Mifflin [Cambridge: Riverside Press], 1940), text projevu, který pronesl s prezidentovým požehnáním pod záštitou Americké filozofické společnosti v Independence Hall ve Filadelfii krátce po pádu Francie. Pro čirou, hyperventilovanou prudkost a emocionalistickou hysterii by tato protiněmecká polemika jen stěží mohla být překonána, a to i vzhledem k podobným sklonům mnoha dalších intervencionistů ve vládě a tisku v té době.
- [17] Michael R. Beschloss, *Kennedy a Roosevelt* (New York: Norton, 1980), s. 203-04.
- [18] Robert Dallek, *Franklin D. Roosevelt a americká zahraniční politika 1932-1945* (New York: Oxford University Press, 1979), s. 31. Viz též s. 164-65.

- [19] Depeše č. 349 ze dne 20. září 1938 Sir. R. Lindsay, *Dokumenty o britské zahraniční politice* (ed. Ernest L. Woodward), Třetí řada, sv. VII (Londýn, 1954), str. 627-29. Viz také: Joseph P. Lash, *Roosevelt a Churchill 1939-1941* (New York: Norton, 1976), s. 25-27; Dallek, s. 164-65; Arnold A. Offner, *Amerika a původ druhé světové války* (Boston: Houghton Mifflin, 1971), s. 61.
- [20] William Phillips, *Ventures in Diplomacy* (North Beverly, Mass.: soukromě publikováno, 1952), s. 220-21.
- [21] Carl Burckhardt, *My Danzig Mission 1937-1939* (Mnichov: Callwey, 1960), s. 225
- [22] Drew Pearson a Robert S. Allen, „Washington Daily Merry-Go-Round“, *Washington Times-Herald*, 14. dubna 1939, s. 16. Faksimilní přetisk tohoto sloupku se objevuje v Conrad Grieb (ed.), *American Manifest Destiny and The Holocausts* (New York: Examiner Books, 1979), s. 132-33. Viz též: Wirsing, s. 238-41.
- [23] Jay P. Moffat, *The Moffat Papers 1919-1943* (Cambridge: Harvard University Press, 1956), s. 232.
- [24] USA, Department of State, *Foreign Relations of the United States* (Diplomatic Papers), 1939, General, Vol. I (Washington: 1956), str. 122.
- [25] „Von Wiegand Says-“, *Chicago Herald-American*, 8. října 1944, s. 2.
- [26] Edvard Beneš, *Memoirs of Dr. Eduard Beneš* (Londýn: George Allen & Unwin, 1954), s. 79-80.
- [27] Lash, s. 64.
- [28] Hamilton Fish, *FDR: The Other Side of the Coin* (New York: Vantage, 1976; Torrance, Kalifornie: Institute for Historical Review, 1980), s. 62.
- [29] James V. Forrestal (reklamy Walter Millis a ES Duffield), *The Forrestal Diaries* (New York: Viking, 1951), s. 121-22. Byl jsem soukromě informován kolegou, který zkoumal původní rukopis deníků Forrestal, že z publikované verze bylo vymazáno mnoho velmi kritických odkazů na Židy.

- [30] Jan Szembek, *Journal 1933-1939* (Paříž: Plán, 1952), str. 475-76.
- [31] David E. Koskoff, *Joseph P. Kennedy: A Life and Times* (Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1974), s. 207; Moffat, p. 253; AJP Taylor, *The Origins of the Second World War* (Londýn: Hamish Hamilton, 1961; 2. vyd. Greenwich, Conn.: Fawcett Premier [brož.], 1965), s. 262; USA, ministerstvo zahraničí, zahraniční vztahy Spojených států, 1939, generál, sv. I (Washington: 1956), str. 355.
- [32] Dallek, str. 164.
- [33] Rozhodnuto, s. 190-91; Lash, p. 75; Koskoff, s. 212-13.
- [34] Hull to Kennedy (č. 905), USA, ministerstvo zahraničí, *zahraniční vztahy Spojených států*, 1939, generál, sv. I (Washington: 1956), str. 424.
- [35] Rádiové adresy Hamilton Fish zde citované byly zveřejněny v Congressional Record Appendix (Washington) takto: (6. ledna 1939) sv. 84, část 11, s. 52-53; (5. března 1939) týž, s. 846-47; (5. dubna 1939) Sv. 84, část 12, s. 1342-43; (21. dubna 1939) týž, s. 1642-43; (26. května 1939) Sv. 84, část 13, str. 2288-89; (8. července 1939) týž, s. 3127-28.
- [36] Wayne S. Cole, *Charles A. Lindbergh a bitva proti americké intervenci ve druhé světové válce* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974), s. 128, 136-39.
- [37] *Dodatek kongresových záznamů* (Washington: 1941), (30. prosince 1940) sv. 86, část 18, s. 7019-25. Viz také: *Dodatek*, sv. 86, část 17, s. 5808-14.
- [38] *New York Times*, 11. března 1941, s. 10.
- [39] Lucy Dawidowicz, „Američtí Židé a holocaust“, *The New York Times Magazine*, 18. dubna 1982, s. 102.
- [40] „FDR ‚měla židovskou prababičku““ *Židovská kronika* (Londýn), 5. února 1982, str. 3.
- [41] Charles A. Lindbergh, *The Wartime Journals of Charles A. Lindbergh* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1970), str. 481.

[42] Koskoff, s. 282, 212. Role amerického tisku v podněcování nenávisti vůči Německu v letech 1933 až 1939 je téma, které si zaslouží mnohem podrobnější zpracování. Charles Tansill o tom poskytuje některé užitečné informace v *Back Door to War*. Esej profesora Hanse A. Muenstera „Die Kriegsschuld der Presse der USA“ v *Kriegsschuld und Presse*, publikovaná v roce 1944 německým Reichsdozentenführerem, stojí za nahlédnutí.

[43] Vynikající esej vztahující a kontrastující měření amerického veřejného mínění s Rooseveltovými zahraničními politickými tahy v letech 1939-41 je Harry Elmer Barnes, *byl Roosevelt zatlačen do války lidovou poptávkou v roce 1941?* (Np: soukromě vytištěno, 1951). Je přetištěn v Barnes, *Selected Revisionist Pamphlets*.

[44] Lash, s. 240.

[45] *New York Times*, 27. dubna 1941, s. 19.

[46] Harry Elmer Barnes, *The Struggle Against the Historical Blackout*, 2nd ed. (Np: soukromě vydáno, cca 1948), s. 12. Viz také 9., konečné upravené a rozšířené vydání (Np: soukromě vydáno, cca 1954), s. 12. 34; tato brožura je přetištěna v Barnes, *Selected Revisionist Pamphlets*.

[47] Harry Elmer Barnes, „Revizionismus: Klíč k míru“, *Rampart Journal of Individualist Thought* Vol. II, č. 1 (jaro 1966), s. 29-30. Tento článek byl znovu publikován v Barnes, *Revisionism: A Key to Peace and Other Essays* (San Francisco: Cato Institute [Cato Paper č. 12], 1980).

[48] Sven Hedin, *Amerika v bitvě o kontinenty* (Lipsko: FA Brockhaus, 1943), str. 54

Zdroje a odkazy

Zde jsou uvedena publikovaná vydání polských dokumentů, nejdůležitější zdroje, které se dotýkají otázek jejich pravosti a obsahu, a zásadní nedávné zdroje o tom, co prezident Roosevelt skutečně dělal a co si myslel veřejně během předehry k válce. Úplné citace všech odkazů v článku naleznete v poznámkách.

Beschloss, Michael R. *Kennedy a Roosevelt*. New York: Norton, 1980.

Bullitt, Orville H. (ed.). *Za prezidenta: Osobní a tajné* . [Korespondence mezi Franklinem D. Rooseveltem a Williamem C. Bullittem.] Boston: Houghton Mifflin, 1972.

Německo. Komise pro archiv zahraničního úřadu. *Rooseveltova cesta do války: Tajné dokumenty týkající se válečné politiky prezidenta Spojených států* . Berlín: Německý nakladatel, 1943.

Německo. Ministerstvo zahraničí. *Německá bílá kniha* . [Bílá kniha č. 3.] New York: Howell, Soskin and Co., 1940.

Německo. Ministerstvo zahraničí. *Polské dokumenty o pravěku války* . [Bílá kniha č. 3.] Berlín: F. Spíše, 1940.

Koskoff, David E. *Joseph P. Kennedy: Život a doba* . Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1974.

Lukasiewicz, Juliusz (Waclaw Jedrzejewicz, ed.). *Diplomat v Paříži 1936-1939* . New York: Columbia University Press, 1970.

Wirsing, Giselhere. *Bezměrný kontinent: Rooseveltův boj o ovládnutí světa* . Jena: E. Diederichs, 1942.

Tato položka byla poprvé představena na čtvrté konferenci IHR v Chicagu v září 1982. Poprvé byla publikována v The Journal of Historical Review , léto 1983 (svazek 4, č. 2), strany 135-172.

Pro další čtení

Patrick J. Buchanan, *Churchill, Hitler a 'Zbytečná válka'* . New York: Crown, 2008.

William H. Chamberlain, *druhá americká křížová výprava* . Chicago: 1950.

Benjamin Colby, *Bylo to slavné vítězství* . Nová Rochelle: 1979.

Matthew DeFraga, „Březen 1939: Americká záruka Británii“, *Ex Post Facto: Journal of the History Students na San Francisco State University* . 1998, sv. VII.

(

http://userwww.sfsu.edu/epf/journal_archive/volume_VII,_1998/defraga_m.pdf)

Thomas Fleming, *The New Dealers' War: Franklin Roosevelt and the War Within World War II* . New York: Basic Books, 2001.

JFC Fuller, *Vojenská historie západního světa* . New York: 1987. Sv. 3, např. str. 372-375, 411-419.

Německo, Auswärtiges Amt [německé ministerstvo zahraničí].

Dokumenty k událostem před vypuknutím války . New York: 1940.

Adolf Hitler. Reichstag projev z 11. prosince 1941. (Vyhlášení války USA)

(http://www.ihr.org/jhr/v08/v08p389_Hitler.html)

David L. Hoggan. *Vynucená válka: Když mírová revize selhala* . IHR, 1989.

Herbert C. Hoover, *Freedom Betrayed: Herbert Hoover's Secret History of the Second World War and its Aftermath* (George H. Nash, ed.). Stanford University, 2011.

Friedrich Stieve. *Co svět odmítl: Hitlerův mír nabízí 1933–1939*

(<http://ihr.org/other/what-the-world-rejected.html>)

Viktor Suvorov (pseud.), *Hlavní viník: Stalinův velkolepý plán k zahájení druhé světové války* . Annapolis, Md.: Naval Institute Press, 2008

AJP Taylor, *Počátky druhé světové války* . New York: 1983.

John Toland, *Adolf Hitler* . Doubleday & Co., 1976.

Mark Weber, „Rooseveltův projev „tajné mapy“, *The Journal of Historical Review* , jaro 1985 (vol. 6, č. 1), str. 125-127.

(http://www.ihr.org/jhr/v06/v06p125_Weber.html)

Mark Weber, „Mýtus „dobré války“ druhé světové války. května 2008.

(http://www.ihr.org/news/weber_ww2_may08.html)

(Opětovně publikováno z JHR, léto 1983, se svolením autora nebo zástupce)

• Kategorie: Historie • Štítky: Franklin D. Roosevelt , Nacistické Německo , Druhá světová válka

Skrýt 13 komentářů Zanechat komentář

Komentující ignorovat ... sledovat **Endorsed Only**

Oříznout komentáře?

1. 5. února 2023 v 5:13 GMT • před 5,7 hodinami • 500 slov ↑

V roce 1936 Wyndham Lewis, prominentní anglický literát, napsal knihu o pokusech britské vlády vyvolat válku, která byla zasypána dírou v paměti, s názvem „Levá křídla nad Evropou, aneb Jak vést válku Nic“. Následuje pár citátů....

Pokud jde o Velkou Británii, není v roce 1936 ani stínu důvodu k válce s někým. Je to proto, že neexistuje žádný konkrétní důvod, proč musely být abstraktní důvody vymyšleny a vymyšleny.

Nationalism may be superseded by the issue between different forms of political structure, between parliamentarism, fascism, and Bolshevism. Parliamentarism and Bolshevism seem to feel a remarkable affinity for one another, if for no other reason than that they are both consumed with an equal hatred of fascism.

No British statesman has ever desired a war with Germany. But they have apparently come to regard themselves as committed to a policy which is violently determined to rid Europe of Hitler. And they are well aware that that cannot be effected without the risk of another world-war. It is not so much ‘fascist dictatorship’ that excites them — for after all they left Mussolini in complete peace for a decade. Neither does Dictatorship, in itself, excite them so much as all that — even accompanied by a permanent Reign of Terror and the massacre of millions of people. For Soviet Russia has been left undisturbed. No, it can only be something about the internal regime of Adolf Hitler that excites in them this implacable mood.

The Franco-Soviet pact has been ratified and it is highly probable that a Rumano-Soviet pact, on the lines of the military pact between the Soviet and Czechoslovakia, will be signed in the near future. The Austrian Government (which represents a fantastically small fraction of the people of Austria) seems to be moving towards an entente with the Little Entente. So the game of ‘encirclement’ goes on: and all these arrangements — carried on in every case over the heads and usually in contradiction to the wishes of the people — are made possible, and constantly stimulated by British and French gold. The remarks which I have quoted from the Morning Post mean, in plain language, that Great Britain is about to arm the Soviet against Germany. (Marshal Tukachevski stopped behind in England after the funeral of King George to go round the British armament factories to pick his tanks and guns.) There have constantly been rumours of a fifty million pounds British loan to France. That, too, in plain language, is Great Britain arming France against ‘the Hun’

There is one country where the Englishman is certain of a warm welcome: there is one country whose government never ceases to proffer friendship, and to be accommodating and polite, and that is Germany. Year in and year out, like a love-sick supplicant, Herr Hitler pays his court to the haughty Britannia. Every insult that can be invented even by the resourceful Mr. Churchill is tamely swallowed, every rebuff of Mr. Baldwin's, every sneer of Mr. Eden, is meekly accepted, by this pertinacious suitor!

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

2. Wokechoke says:

February 5, 2023 at 5:14 am GMT • 5.7 hours ago • 100 Words ↑

Neville Chamberlain is on record moaning about American pressure to declare war over Poland. The Cost of (((American))) support over Poland as he put it.

There's also the fact that Ford and GM sent their (((architects))) over to the USSR to build huge plane, truck, tank and car factories as early as 1930 in anticipation of a German War. That's before the rise of Adolf. Before Roosevelt too.

[https://en.wikipedia.org/wiki/Albert_Kahn_\(architect\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Albert_Kahn_(architect))

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

3. JimDandy says:

February 5, 2023 at 5:17 am GMT • 5.7 hours ago ↑

Thank you very much for this excellent piece.

• **Agree:** col from OZ

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

4. Carlton Meyer says: • Website

February 5, 2023 at 5:28 am GMT • 5.5 hours ago • 100

Words ↑

An interesting document: HIGHLIGHTS OF MOBILIZATION, WORLD WAR II, 1938-1942; Office of the Chief of Military History; Department of the Army; Dr. Stetson Conn; 10 March 1959;

<https://history.army.mil/documents/WWII/ww2mob.htm>

Yes, the US Army began mobilizing for war in 1938! Roosevelt continued President Wilson's effort to unite the world under one government based in New York. His "United Nations" was founded just weeks after the USA formally entered World War II.

Watch Video At: <https://youtu.be/RRnrIVYtZTA>

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

5. ghali says:

February 5, 2023 at 5:35 am GMT • 5.4 hours ago ↑

I very much wish the current Russian leadership read this article and reflect on their dismal relations with the current and past American regimes.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

6. Wokechoke says:

February 5, 2023 at 6:03 am GMT • 4.9 hours ago • 100

Words ↑

The key fact here is that Roosevelt threatened Neville Chamberlain with a “shut off” of assistance with aircraft technology if Chamberlain didn’t actively oppose Adolf Hitler and declare war over Danzig.

Chamberlain was hyper sensitive about having enough Spitfires and Hurricanes along with long range bombers. He was very knowledgeable about the technological specifications of the aircraft industry. Threatening to cut off planes unless there’s a war with Germany resulted in the flip of Chamberlain’s policy of accommodating German demands.

Roosevelt hit him in the feels.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

7. Carlton Meyer says: • Website

February 5, 2023 at 6:08 am GMT • 4.8 hours ago • 100

Words ↑

For unless at least an aware minority understands how and why wars are made, we will remain powerless to restrain the warmongers of our own era.

Most Americans are confused by what's happening now in Ukraine. Luckily, the great Professor John Mearsheimer recently gave a great presentation best titled "The Russia-Ukraine War for Dummies." Share this with naive friends. At the end he warns that a Ukrainian victory might cause a nuclear war. I fear a Russian victory may cause one.

Watch Video At: <https://youtu.be/CmqojuijtFg>

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

8. Jimmy The Cop says:

February 5, 2023 at 6:31 am GMT • 4.4 hours ago • 100

Words ↑

Not to mention the Delano family connection to the monster profits from the Chinese opium trade in the 19th century. The parallels between the FDR deception and the current Ukie deception is striking. And it is the City of London with its usual tribe of bankers and insurance cronies leading the charge for was with the help of its usual tribe of media and “intelligence” operatives. The US is (and has been) infiltrated and dominated by the UK since long before 1776. Once you connect the dots you begin to realize just who the real enemy is.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

9. HeebHunter says:

February 5, 2023 at 6:56 am GMT • 4.0 hours ago ↑

Only when pooland has already been set up to do the same thing again after 80 plus years do people come to realize the truth...

Maybe Europe does deserve to get fucked by amerimutts, anglos and kikes. We should atone by exterminating these Sub-Humans in blazing, scorching waves of WMDs.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

10. Charles says:

February 5, 2023 at 8:47 am GMT • 2.2 hours ago • 100

Words ↑

Thanks to Ron Unz for not only publishing these articles but just as importantly bringing them, and the author, to the attention of his readers.

The epithet “diseased war-criminal”, which the late Reילו Oliver often used for FDR, rather than being harsh...is actually benign.

I would have thought, say a decade ago, that my personal knowledge of America’s internal enemies was well-informed; as it turns out, I was abysmally ignorant. The awful thing to know now is that I still am only aware of the tip *of the tip* of the iceberg. The much *worse* thing is to know that virtually all genuine Americans are as lost to reality as a schizophrenic in a nuthouse.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

11. Brosi says:

February 5, 2023 at 9:19 am GMT • 1.6 hours ago • 100 Words ↑

Imagine if in late 1939 Franklin Roosevelt had confessed the following: “*The UK and the US had negotiated over Danzig with Germany from 1933-1939 in order to buy Poland time for a Polish attack on West Prussia, Pomerania and Silesia.*”

This is in effect what “Angela” Merkel just said, and then it was confirmed by Hollande and Zelinsky himself. In fact, all of Nato accepts and acknowledges that the Minsk accords are a complete farce and a fraud, yet they all parade around spewing the exact same narrative: “Putin’s War”.

The expression “Clown World” doesn’t do it justice.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

12. Brosi says:

February 5, 2023 at 9:36 am GMT • 1.4 hours ago • 100

Words ↑

“Hitler felt compelled to resort to arms when he did in response to a growing Polish campaign of terror and dispossession against the one and a half million ethnic Germans under Polish rule. In my view, if ever a military action was justified, it was the German campaign against Poland in 1939.”

It must be noted that a disproportionate amount of this violence was conducted by Communist Jews, just like the disproportionate amount of the violence against Russians in the USSR was being committed by the same tribe of Khazarian Communist Jews who had taken over the NKVD.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

13. Johnny LeBlanc says:

February 5, 2023 at 10:19 am GMT • 38 minutes ago • 100

Words ↑

Excellent piece. Once again, the official narrative is a pile of lies, and the truth is consigned to obscurity. This article also saddens me; what could our country have become if we had not succumbed to the (((demonic influence))) described in such detail in this piece? This sadness is followed by a rising tsunami of disgust and anger. The monstrous betrayal ... I'm just speechless. I can't express my sorrow, disgust, and anger.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

Leave a Reply - Comments on articles more than two weeks old will be judged much more strictly on quality and tone

Remember My InformationWhy?

Email Replies to my Comment

Submitted comments have been licensed to *The Unz Review* and may be republished elsewhere at the sole discretion of the latter

 [Subscribe to All Mark Weber Comments via RSS](#)